

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

உள் நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 7 0 0

கலாநிலயம்:—

புற நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 9 0 0

வேளாளர் தேரு,

புரசைபாக்கம், சேன்னை.

Vol. 8]

1935 ஞா ஆகஸ்ட் மீ 1 உ

[No. 30

பொருளடக்கம்.

1. தலையங்கம் (Leader)	465	5. தமிழ்மொழியைக் குறித்த பழயக் குறிப்புக்கள்	
2. அணியிலக்கணம்		S. சோமசுந்தர தேசிகர்	473
உடனிகழ்ச்சியணி	467	6. ஒத்தெல்லோ (அங்கம் 3. களம் 3.)	
3. நம்மாழ்வார் வைபவம் (8-ம் பத்து, 1-ம் தசகம்)		Shakespeare's-'Othello'	475
K. இராஜகோபாலாச்சாரியார் B.A., B.L.	469	7. கலித்தொகை (மருதக்கலி 15.)	
4. வில்லிபாரதம் (கண்ணனல்லால் தெய்வமில்லை)		T. A. கனகசபாபதி முதலியார்	478
K. T. விஜயராகவாச்சாரியார் B.A.	471	8. வர்த்தமானம்	480

கலாநிலயம்

வித்தகமோ விதிவசமோ 4.

பகுத்தறிவுமட்டிலே நின்றக்கால்யாதும் பயனில்லை யென்று முன்னாள் இயம்பினோம். இதனால் பகுத்தறிவினாலேயே பயனில்லை என்றேனும், பகுத்தறிவு பெறுவதே தீது என்றேனும் இயம்பினோமென்றெண்ணி மயங்கலாகாது. வித்தகநன்னிலை எய்துவதற்குப் பகுத்தறிவு புரிகின்ற உதவியையோ சிறிதென்றிகழிற் பிழையாம்.

வித்தகமென்னும் உத்தமதெய்வம் நம் வாழ்க்கையாம் கோயிலுள் வந்து குடிபுகுவதற்குக் கோபுரீன் வாயிலைத் திறந்துவைக்கின்ற நலத்தது பகுத்தறிவு. ஆதலின், திருவள்ளுவரால் மெய்யுணர்வென்றழைக்கப்படும் இவ் வித்தகம், உயிர் பெற்று இயங்கும்கால் பகுத்தறிவின் அகத்திலே தோன்றுவதில்லை. பகுத்தறிவைக் கடந்துசெல்லவேண்டியது வித்தகம்; பகுத்தறிவிற்கு அப்பாலாயது. எனினும், பகுத்தறிவானது வித்தகத்தைக் கூட்டியழைத்துக் கொணர்ந்து மேற்செல விடுத்ததுத் தான் பின் தங்கிவிடும். கெடுவிதியை ஒருகால் பகுத்தறிவு தடுப்பினுர்தடுக்கலாம்; அல்லது அதன் அல்லலைக் குறைத்துக் கடப்பதற்குதவலாம். வித்தகந்தான், விதியெல்லாங் சீழாகத் தானே நின்றமையெனும் உன்னதசிகரத்தில்சேர்ந்திருக்கச்செய்வதாகும். நமக்கு வரப்பார்க்கும் பொல்லாங்குகள் சிலவற்றினின்று தற்காத்துப் பின்னிடற் குதவி செய்யலாம் பகுத்தறிவு. மறுத்தும் வெறுத்தும் அழித்தும் சிலவற்றை அது ஒழித்துவிடலாம். வித்தகமோ, முன்

னே முன்னே முனைந்துசென்று எதிர்த்து வென்று வேண்டிய நலன்களை ஈட்டிக்கொள்ளும். நம்முடைய ஆன்மாக்களவாவிக்கொள்வது வித்தகம்; பகுத்தறிவின் விளைவதன் நிது. ஆன்ம அவாவினையே உளதாக்கியும் வளரச்செய்தும் ஆளக்கொள்கின்ற வித்தகம், இவ்வண்ணம் பகுத்தறிவிற்கெல்லாம் மேலாய ஓர் பீடமிசையமர்ந்திருக்கின்றமெய்யுணர்வாம் இவ் வித்தகம், பகுத்தறிவிற்குச் சற்றேனும் இணங்காத பலவற்றைப் புரிகின்ற பெருமைவாய்ந்தது

முழுமுடனாகிய ஒருவன்புலன்வாய்ப்பட்டு அவைகளின் ஆனைத்தீயைத் தணித்தற்கென்று பொய்வழிகைப்பற்றிப் பொருள்பலஈட்டப்புகுந் தல்லலுக்கே ஆளாகிமுடிக்கின்றான். இத்தகைய முழுமுடர் சரித்திரங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற வேறொருவனதனாலும் தன்னுடைய அனுபவங்களாலும் பகுத்தறிவு பெருகப்பெற்றவனாய், பொல்லாத நெறியால் அல்லலன்றி அடைவதொன்று எங்கும் காண்கிலாக்கொள்கைப்பற்றி, “உண்மையிற்சிறந்ததோர் உபாயம் இல்லை” என்று தேறுகின்றான். இவனுக்கு, உண்மைதான் இறுதியில் ஓர் உபாயமே யாகின்றது. மற்றிவ்வுண்மையாகிய உபாயத்தால் ஒன்று கிட்டவில்லையெனில் அதனைவெட்டெனமறத்தலே முறையென்றும் பகுத்தறிவு எடுத்துக்கூறும். இவ்வளவிற்புலன்களின் தூண்டல்களைவென்றுவெரிந்கண்டதாகலாம். இதற்கேற்ப, விடயங்களின் பொய்த்தோற்றத்திற்கும் மெய்

நிலைக்கும் உள்ளவேற்றுமையைத் தெரியகாட்டியதென்று கொள்வதற்கும். இதன்மேல் பகுத்தறிவு என் செய்யும். தக்கநெறிமுறையில் பொருளீட்டி அதனைத் தானுந்துய்த்துப்பாத்திரமறிந்துபிறர்க்குமளித்துவாழ்வதே விழுமிது எனச்சாற்றுக்கின்ற முடிவுடன் பகுத்தறிவு சோர்ந்துவிடுகின்றது. அவ்வாறு ஒழுங்காகல், உனக்கு வேண்டியவைகளை முதலில் உறுதிசெய்து கொண்டு எஞ்சியதை மற்றவர்க்குத்தருமஞ்செய்வதே தக்கதென்று சாற்றுவதும் பகுத்தறிவு. “அன்பு அருள் முதலியவைகள் விலக்கற்குரியனவல்லவேனும், அளவிற்கு விஞ்சினால் இதுவும் உனக்கு விடமாகமுடியும்; ஏனெனில் அன்புப்பெருக்கம் அதிகம் உடையார்க்குக் கைப்பொருள் தரித்தலரிது; “தாக்கூண்யம் தனநாசனம்”; ஆதலின் உனக்கும் உன்னைச்சார்ந்த மனைவி மக்கள் முதலாயினோர்க்கும் இடையூறில்லாதபடி ஏனையவர்பால் உனது அன்பை வேண்டுமெனின் கடவுக,” என்ற முதுமொழிக்காஞ்சியும் பகுத்தறிவின் பாடங்களே. எனின், பிறற்றநாட்டு வேண்டுகோள் என்று பாராமல் ஒருவன் உள்ளி உள்ளவெல்லாம் உவந்தீயத் தலைப்படுவானாயின் பகுத்தறிவோ அதற்கு முகங்கொடாது. தருக்கமுறையில் இது நெறியலதெனத் தகைந்துகூறும். அப்பொழுது புத்தியினது சத்தியமாகிய இப்பகுத்தறிவை நோக்கி, “ஈகையால் யான் இம்மையில் வைப்பின்றி வருந்தாவண்ணம் வருவாயிற் கால்வழங்கிவாழ்க வென்றெடுத்துரைக்கும் உன் சொற்கள் என்ன பயனுமில். அதுகிடக்க, மேலுலகம் இல்லெனினும் ஈதலே நன்றுகாண்” என்றோர் எதிரொர் ஆன்மஅவாவினால், நம்முள்ளத்தினின்று எழுமானால், அதுவே வித்தகத்தின் உயிர்மொழிகள் என்றுணர் தல்வேண்டும். “அன்புடையார் என்பும் உரியர் பிறர்க்கு” என்றது வித்தகத்தின் திருவாக்கு. அதனிலும் “பாத்திர மறிந்து ஈதலே கொடை,” “துஷ்பாத்ர தானேன புனரே தரித்ர:” என்றெல்லாம் பகுத்தறிவு எடுத்துக்காட்டுமாயினும், துன்னினர் துன்னலர் என்று உன்னாமை ஈதற்கே வித்தகம் உய்க்கும். எனின் பகுத்தறிவைச் சிற்றறிவென்றிங்குச் செப்பியதிற் குறைகாணல் முறையன்று.

இந்தவேற்றுமையை இன்னொருவகையிலும் விளக்கலாம். புலன்களின் பசியையும் சயநயப்பேயையும் கைக்கொண்டு அடக்கி ஆளும் வன்மைவாய்ந்த பகுத்தறிவு காமக்குரோதா திகளாகிய மனோ விகாரங்களையும் வென்றுயரவல்லதே. தனக்கொரு தீங்கு செய்யதானைச் செகுப்பான் முழுமுடமூர்க்கன்; மற்றுப் பகுத்தறிவுடையவொருவனோ, “ஒறுத்தார்க்கொருநாளே யின்பம், பொறுத்தார்க்குச் சாகுந்துணையும் புகழ்” என்பதைக் கருதித் தணிவான். இவ்வளவு தூரம் பகுத்தறிவுசெல்லலாம்; இதன்மேற் செல்லாது. வித்தகமானது ஒருநாள், பகுத்தறிவை நோக்கி, “நம்மை நலிந்தவரை ஒறுக்காமற் பொறுப்பதன்றியும் அவரை நாம் நேயமுடன் கொண்டாடுவோம். ஒருகன்னத்தில் அடித்தோர்க்கு மறுகன்னத்தையும் காட்டுவோம்” என்று இயேசு கிறிஸ்துவின் நாவிறற் கூறியது. பகுத்தறிவு தன்னு லானவரையில் இச்சொற்களுக்குச் செவிகொடுக்க முயன்றும் உலகநடைக்கு

இது ஒவ்வாடுதென மறுத்துவிட்டது. ஆன்மநிலைக்கு உரியதாகிய வித்தகத்திற்கு, உலகநடைக்குரிய பகுத்தறிவு எவ்வாறு உடன்படும்? பகுத்தறிவு மிகவாய்ந்த கிறிஸ்திய உலக மிவ் வித்தகவார்த்தைகளைக் கேட்டு மலைந்து நிற்கின்றது. ஏசுநாதர்தம் வாக்கிய மிதற்குச் சொல்லின்படி உரைகண்டு நடப்பதென்றால்புறம் மாறுடவாழ்க்கைக்கு வழியேது என்பர்; இது மிகைபடக் கூறிய வார்த்தையே என்பர். ஒருவன் உன்னை ஒரு கன்னத்தி லடித்தால் அதற்கெதிரீ அவனை வெட்டிக் கொன்றுவிடாதே; வேண்டுமெனில் அடிக்கொருஅடி எதிராக அடிக்கலாம்; அல்லது அதுவும் அடிக்காமலிருந்தால் உத்தமம்; இவ்வளவே எங்கள் இயேசுநாதரின் கருத்து; இதனை நிலைநாட்டவே மறுகன்னத்தையுங் காட்டுவாயென்று வற்புறுத்தினார்; காட்டினால் அவன் அதனையும் அடித்துவிட்டுப் போகிறான்; நீ இன்னுமொரு அடிபட்டதன்றி இப்பணி வினால் பெற்ற பயன் யாது?” என்று இன்னவாறு பகுத்தறிவானது தனக்கேற்ற பொருளையே அவ்வித்தக வாக்கினின்று வடித்துக்கொள்ளும். இந்நிலையிலே “பெய்க்கண்டும் நஞ்சுண்டமைவர் நயத்தக்க நாகரிசம் வேண்டுமவர்” என்பதனை இயம்பிப் பகுத்தறிவின்முன் தலையெடுக்கவல்லார் யார்? பகுத்தறிவின் ஆட்சியினுள் அடங்கிய கருத்துக்களின் மிகஉயர்ந்த சிகரத்தில் ஏறிநின்று நிமிர்ந்து நோக்கினாலும், பகைவன் வைத்தவொரு விஷத்தை விரும்பியுண்ணும்மேன்மை புலப்படாது. வித்தகத்திற்கே விளக்காம் இது.

எனின், பகுத்தறிவினால் பெரும்பாலும் மிக மிக நகுதற்கொத்தவைகளே வித்தகச்செய்கைகள். இளிவரும் இந்நகைக்கு நாணிப் பகுத்தறிவிற்கே அடங்கி நடக்குமாயின் பின் வித்தகத்தின்கதி ஒரேவிதமாய் முடிந்துவிடும். பகுத்தறிவின் வகையனைத்தும் ஒன்றே. உண்மை வித்தகமோ அவ்வாறன்று. வித்தகர்தாம் எத்தனை அத்தனைவிதங்களில் அதுதோன்றவல்லது. பகுத்தறிவின் முடிவு, எவர்திறத்திலும் எக்காலத்திலும் எவ்விடத்தும் ஒன்றேயாவதன்றி வேறுவேறு ஆதல் இயலாது. வித்தகமோ உத்தமர்தம் உள்ளக் கிடக்கைக்கொக்க வேறுபடும். இதனால், வித்தகத்தின் பெருநிலையும் அருஞ் செயலும் எல்லா வகையிலும் வேறுபட்டே தீரவேண்டுமென்பது பொருளன்று. அடிப்படையான ஆதாரங்களில் வித்தகத்தின் பலவகைகளும் ஒன்றுபட்டு நிற்கலாம். ஆயினும் சங்கரர் திருவள்ளுவர் ஸாக்ரடீஸ் ஏசுநாதர் இவர்களைச் சூழ்ந்திருந்த வித்தகம் தனித்தனி பேதமுடையவைகளாவதும் அமையும். ஒரேகாலத்தில் ஒருவித காரியம் இவர்களனைவர்க்கும் ஒருங்கே நிகழ்ந்தாலும், அவ்வவர்தம் வித்தகத்திற்கேற்றவாறு வேறுக மாறிவிடும். இஃதன்றி அந்நிகழ்ச்சி அவர் பகுத்தறிவில் மட்டுமேபட்டதெனின் எல்லோர்க்கும் ஒன்றேயாய் மாறாது நிற்கும். கற்பினது காவல்கடந்த ஒருகன்னியை இன்னோர் தனித்தனி எதிர்ப்பட்டனர் என்று வைத்துக்கொள்வோம். பகுத்தறிவுகொண்டே இவர்களனைவரும் அவர்நிலையைக் கருதப்புகுவாரெனின் “பெண்ணே, நீ ஒழுக்கந்தறந்த இழுகையாயினும்; தீனைத்துணை இன்பத்திற்கிசைந்து நீ எத்துணைநலன்

களை இழந்தனை. மனம்போனபோக்கெல்லாம்போகாமற் காக்கக் கற்றாயல்லை; மூத்தோர் நல்லுரை கேட்டாயல்லை: நின் கேட்டினை சூழ்ந்துகொண்டனை. உலகம் இனி உன்னை ஒன்றாகமதியாமல் வெறுத்துப்பழிக்குமெனின் அது நியாயமே. நின்னைக் காணவே எம் பரிபவம் பெருகுகின்றது. எம்முன் நில்லாமல் விலகிச் செல்," என்று இவையணைய வாசகங்களை விளம்பி வெறுப்பவராவார். பகுத்தறிவு தூண்டுகின்ற நினைவுகளும் சொற்களும் வேறுபடுவதற்கு வழியில்லை. மற்றும், அவரவர் அகத்திருந்து வித்தகம் இயக்கும் செயல்களோ, எண்ணமும் சொல்லும் கடந்த பல்வேறு உலகத்தைச் சார்ந்தனவாய் நிகழலாகுமென்பதை துனித்துணர்தல் அருமையன்று. "என் செய்வாள் பேதை யிவள்; எம்பெருமான் கருணையங்கடவுள் இம்மடவானைத் தன் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக் காக்காமல் கைவிட்டது என்ன காரணமோ" என்றேங்கி, "இறைவா, அல்லாநெறி செல்லாவகை அடியேங்கட் காதரவு அளிப்பது நின் கருணைக்கு அருமையோ" என்று துதித்து இரங்கலாம் ஒருவித்தகர். மற்றொருவர், "இவள் செய்தது குற்றமே யென்றும் அன்றென்றும் மதித்துரைக்க நம்மனோர்க்கு உரிமை ஏது?" — எல்லா மறிந்த கடவுள் ஒருவரே முற்றிலும் நோக்கி நியாயந் தீர்க்கவல்லவர்" என்று இயேசுகிறிஸ்துவைப்போல் இருந்து, அவளிடைத்தம் அன்புடையராதலே நம் கடமையெனக் காட்டுவார். எவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுகும் விழுமிய வித்தகர், "ஒருமுறை இவள்தான் இப்பிழை இழைப்பதன்முன் எத்துணைமுறை தன் மனத்தையும் ஊனையும் அடக்கிவென்று இவ்விழிவிற் காளாகாமல் தற்காத்துக்கொண்டாளோ, யாரறிவார். ஆயிரந்தரம் இவள் தீய தூண்டல்களுக்கிடங்கொடாதோட்டிய வெற்றிக்குப் புகழாமல் ஒருதரம் தோற்ற நொய்ம்மையை நினைத்துப் பழிப்பது தகவாமோ!

ஆதலினால் அளியளே யிவள்" என ஆங்கிலக் கவி * ராபர்ட் பர்ன்ஸ் (Robert Burns) என்பவரைப் போல் பரிவுகூர்ந்து, அருள்பொரு இருகண்ணீர்பெருக வார்த்து நிற்கலாம். இத்தகைய பற்பல வித்தியாசங்களே வித்தகத்தின்சாரம். வித்தகர்கள் எல்லோரும் பகுத்தறிவினின்றே புறப்படலாமாயினும், அவர்தாம் மிகவிரைவில் பிரிந்துபிரிந்து விலகியே வேறு வேறு வழிகளிற் படர்கின்றவர்களாவார். பகுத்தறிவின் வெற்றியெல்லாம் முற்றும்வகை இவ்வளவே என்பதைத் தெற்றெனத் தாம் கண்டறிந்த பின்னர், வித்தகரணவரும் ஒத்தொருவழி நடக்க ஆவதில்லை. மெய்யுணர்வெய்திய அவ் வித்தகப்பெருநாட்டில் ஒவ்வொருவருக்கும் உறையுள் வேறுவேறாகி அமைந்துள. அன்னவர் ஆச்ரமங்களெல்லாம் அகன்றிருக்கும். கூடிக்குழுமி முழங்குமொருபழக்கம் வித்தகத்தில் இல்லை. ஐயுணர்வு அவித்ததுமட்டுமன்றி மெய்யுணர்வும் எய்திய மேன்மையோர்க்குரிய நன்னிலை இன்னதே யெனத் தேர்ந்துகொள்ளல்வேண்டும்.

* ராபர்ட் பர்ன்ஸின் இப்பொருளுடையு செய்யுள்கள் இரண்டு ஈண்டுத் தருகின்றோம்.

Then gently scan your brother man,
Still gentler sister woman;
Tho' they may gang a kennin wrang
To step aside is human;
One point must still be greatly dark
The moving why they do it!
And just as lamely can you mark
How far perhaps they rue it.
Who made the heart, 'tis He alone
Decidedly can try us;
He knows each chord—its various tone
Each spring—its various bias:
Then at the balance let us be mute,
We never can adjust it;
What is done we partly may compute
But know not what is resisted.

அ ணி யி ல க் க ண ம்

[456-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

உடனிகழ்ச்சியணி—ஸுஹோக்தியலங்காரம்

உடனிகழ்ச்சியணியை ஒருபுறத்திலும், முறையிலுயர்வுநவ்விற்சி விரைவுயர்வுநவ்விற்சி மிகையுயர்வு நவ்விற்சினனும் உயர்வுநவ்விற்சியணியின் மூன்றுவகைகளை மறுபுறத்திலும் வைத்து நோக்குங்கால், இடையேயுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகள் புலப்படும். காரணகாரிய தொடர்புபற்றிப் பிறக்கின்ற தன்மையில் இவை ஒற்றுமைப்படுகின்றன. மற்றும், சந்திர உதயமும், மன்மதன் போரும், மடவாள் தளர்வும், மாலைக்காலத்தில் ஒக்கநிகழ்ந்தன, எனத் தொடர்ந்துநிகழ வேண்டிய காரணகாரியங்கள் ஒரே காலத்தில் நிகழ்வனவாக அமைகின்ற முறையிலுயர்வுநவ்விற்சியிலும், மீண்டுவந்த நாயகனை எதிர்கொண்டு உள் துழைவாள் (அவள்உடல் உவகையால் பூரித்துவிட்டமையால்) மனைவாயில் கொள்ளாமல் கலங்கினாள், எனக் காரணம் ஏற்பட்டவளவிலேயே காரியத்தின் விளைவை

விரைவுபடுத்திவருகின்ற விரைவுயர்வு நவ்விற்சியிலும் கலைக்கோட்டு முனி காலடி வைப்பதன்முன் களகள வென மழைபெய்தது என, காரணத்திற்கு முன்னேயும் காரியம் நிகழ்ந்துவிட்டதாக வரும் மிகையுயர்வு நவ்விற்சியிலும், காரண காரியங்களென்னும் பிரிவும் தொடர்புந் தோன்றி நின்று, அவைகளுக்கிடையே இருக்கவேண்டிய காலம்மாத்திரம் அதிசயிக்கத்தக்க வகையில் விரைவுபடுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாறன்றி, "காரொடு காரிகையின் கண்களும் நீர் சொரிந்தன" எனவரும் உடனிகழ்ச்சியணியில், ஒன்றற்கொன்று காரணகாரியம் ஆகுந்தன்மை ஆராய்ந்து பார்த்தாலன்றி அறியப்படாததாய் நிற்பதுடன், காலத்தின் விரைவு அதிசயத்திற்கு ஆதாரமாகாமல் இருவேறு நிகழ்ச்சிகள் போல்வன ஒன்றெனப் புணரும் அழகிய திறமையே முக்கியமாக நமது மனத்தைக் கவரக்கூடியதாக இருக்கும். முன்னுரைத்த

மூன்று அதிசயோத்திகளும் ஸ்வேஹாக்தியும், காரண காரியங்களைக் கையாளும் திறமையினால் பிறக்கின்றன வெனிணும், காலத்தைக் குறுக்கி அவையிரண்டையும் உறவுபடுத்தும் அழகே இவைகளுக்கு ஆதாரமாகின்றதெனினும், ஒரு செய்தியைக் கேட்டவுடன், காலத்தின் குறுக்கமே அதிசயத்திற்குப் பிரதானமாகத்தோன்றினால் அதிசயோத்தி யென்றும், மற்று, கூட்டுறவின் நெருக்கமே அதிசயத்திற்குப் பிரதானமாகத் தோன்றினால் ஸ்வேஹாக்தி யென்றும் கொள்ள வேண்டும். இவ்வேற்றுமை மிகவும் துட்பமானது. அதிசயோத்திக்குக் காரணமாயிருப்பவைகளில் ஸ்வேஹாக்தியும் ஒன்றாகும் என்று கூறினும் பிழையாவ தருமை.

எனினும் அவ்வதிசயோத்தியினின்று ஸ்வேஹாக்தி இன்னொருவகையிலும் மிக துட்பமாக வேறுபடுகின்றது. உடனிகழ்ச்சியில் புணர்த்தப்பெறுகின்ற இரண்டிற்கு மிடையே காரணகாரியத் தொடர்பு ஒன்று கரந்திருப்பது போன்றே, உபமான உபமேயத்தொடர்பும் கரந்திருக்கக் காணலாம். முன்னே காட்டிய உதாரணங்களை இக்கண்கொண்டு ஆராய்ந்தால் இவ்வுண்மை புலப்படும்:—

அற்றைப்பொழுது விடிந்ததுபோலத் தமயந்தியின் துயரம் விடிந்தது. பகைவர் திக்குக்களை அடைந்தது போல மன்னவன் கீர்த்தி திக்குக்களை அடைந்தது. முகிலைப்போல் மாதர்கண்கள் நீர் சொரிந்தன—மாலைக் காலம்போல் மாதரார் உயிர்ப்பு நீண்டது.—கங்குலைப்போல் மாதரார் மனம் இருண்டது—மாறன் செவ்வாய்போல் அந்தணர் இதயம் மலர்ந்தது. நளனது புருவத்தைப்போல் அவன்கை வில் வளைந்தது—என வரும் இவ்வுதாரணங்களிலெல்லாம், காரண காரியங்களாகிய இரண்டிற்கும் இடையே உபமான உபமேயத்தொடர்பு அமையக்கூடிய தன்மையையும் உய்த்துணர வேண்டும். முன்னே உரைத்த அம் மூவகை உயர்வுநிர்சிகளுக்கோ காரணகாரியத் தொடர்பினோடு உபமானஉபமேயத் தொடர்பும் சேரவேண்டுமென்பது இன்றியமையாததன்று. முறையிலுயர்வு நவீர்சிக்வு,

மன்னரின் கணையும் ஒன்னலர் கூட்டமும்

ஏககாலத்தில் நாணிகர் தோடின என்று காட்டிய அவ்வுதாரணத்தில் அம்பு ஓடியதால் பகைவர் ஓடினர் என்ற காரண காரியத் தொடர்பும், அம்பைப்போல் பகைவர் ஓடினர் என்ற உபமான உபமேயத் தொடர்பும் அமைந்திருப்பது உண்மையே. ஆயினும் இவ்வாசகத்தின்படி காரணமும் காரியமும் வெளிப்படையாகத் தொடர்புபட்டு நின்று, நிகழ்வின் காலம் மாத்திரம் விரைவுபடுத்தப்பட்டமையால் இது உடனிகழ்ச்சியாகாது. இதனையே, “மன்னரின் கணையோடு ஒன்னலர் கூட்டம். நாணிகர்து ஓடின” என மாற்றியக்கால், உடனிகழ்ச்சியணி பிறந்துவிடுமென்பது முன்னரே குறிக்கப்பெற்றது.

ப்ராதாபருத்ரீயம் என்னும் வடமொழி அணியிலக்கணத்தில் இவ்வணிக்கு வரையப்பெற்றிருக்கும் உதாரணம், முன்னிற்குக் குறிக்கப்பட்ட இலக்க

ணங்களை யெல்லாம் சிறப்புறத் தழுவிக்கொண்டு அழகாக அமைந்திருக்கின்றது:—

“மன்னவா, போர்க்களத்தின்கண், பகைவேந்தர் கழுத்துக்களில் உன் படைநூர்தம் பிரகாசிக்கின்றவார்களின் கூரினோடு தெய்வமங்கையர் இடும் மாலைகளும் விழுகின்றன”

போர்க்களத்திலும் மன்னவனது படைநூர்களின் வாளினால் உயிர்துறக்கின்ற பகையரசர்களை அரம்பையர் மாலைபிட்டு வீரசவர்க்கத்திற்கு அழைத்து ஏசுகின்றனர் என்பது இதன்பொருள். போர்க்களத்தில் அஞ்சாமற் பொருது மடிவது காரணம் (இது படைநூர்தம் வாளினால் குறிக்கப்படுகின்றது); வீரசவர்க்கம் அடைவது காரியம் (இது அரம்பையர் இடும் மாலையால் குறிக்கப்படுகின்றது); அக் கத்தியும் இம்மாலையும் பகையரசர்தம் கழுத்துக்களில் ஒருங்கியன்று விழுவதாக நிகழ்த்தப்பெறுகிறது. மேலும், வீரமுடைய அவ்வரசர், ஊனைவிற்ப்புகழைவாங்க வந்தவர், உயிர் தமக்கொரு சமையென முனிபவர், கூரியவாள் தம் கழுத்தினில் விழுவதை, தெய்வ கன்னியர் சூட்டும் மாலையேபோல் மனமுவந்து ஏற்றுக் கொண்டனர், என்னும் உபமான உபமேயத் தொடர்பையும் இதனுள் காண்பது அருமையன்று.

வினைபண் பெனவிவை யிருபொருட் சொன்றே புணர மொழிவது புணர்நிலை யாகும் என்ற விதிப்படி தண்டியலங்காரத்தில், வினைப்புணர்நிலை யென்றும் பண்புப்புணர்நிலை யென்றும் இவ்வணி இரண்டுவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதையும் இனிச் சிறிது ஆராயலாம்.

வேண்டுருவங் கொண்டு கருகி வெளிபரந்து நீண்ட முகிலுடனே நீர் சொரிந்த—ஆண்டகையோர் மேவல் 'விரும்பும் பெருநசையால் மெல்லாவி காவல் புரிந்திருந்தோர் கண்.

என்பதை வினைப் புணர்நிலைக்கும்,

பூங்காவீர் புள்ளொடுங்கும் புன்மாலைப் பொழுதுடனே நீங்காத வெம்மையவாய்நீண்டனவா'ல்—தாங்காதல் வைக்குந் துணைவர் வருமவதி பார்த்தாவி உய்க்குந் தமியோ ருயிர்ப்பு

என்பதைப் பண்புப் புணர்நிலைக்கும் உதாரணமாக அந்நூலாசிரியர்காட்டியிருக்கின்றார். இவ்வேற்றுமை எதனினுபிறக்கின்றதென்று ஐயமறக் கண்டுகொள்ளல் எளியதன்று. எனினும் துண்ணிய வொரு வேற்றுமை இல்லாமலும் இல்லை.

முகிலுடனே கண்கண் நீர் சொரிந்தன, என்னுங்கால் முகிலும் கண்ணும் நீர் சொரிதலாகிய வினையினால் புணர்த்தப்பெற்றிருக்கின்றன. ‘வினையினால்’ என்றோமே யொழிய ‘வினைச்சொல்லால்’ என்று கூறவில்லை. நீர் பொழிதல் என்னும் காரியம் அல்லது வினையை அவை செய்தமையால் இது வினைப் புணர்நிலையாகும். மற்று, “மாலைப்பொழுதுடனே தமியோர் உயிர்ப்பு நீண்டன” என்னுங்கால், மாலைப்பொழுதும் உயிர்ப்பும் ‘நீண்டன’ என்னும் வினைச்சொல்லையே கொண்டு முடிக்கின்றனவாயினும், (முன் உதாரணத்தில் நீர் சொரிதலாகிய காரியத்தைக் கண்ணும் முகிலும் செய்ததுபோல்) இவை நீர் தலாகிய

காரியத்தைச் செய்தனவென்று சொல்ல இயலாது. 'முகம் சிவந்தது' என்று நாம் கூறுவோமாயின் முகமானது சிவத்தல் என்னுங் காரியத்தைச் செய்தது என்றுவரும் பொருள்செய்துகொள்ளமாட்டார். மற்று, முகமானது சிவப்பு என்னும் ஒரு தன்மை (அல்லது பண்பு) அடைந்ததாயிற்று என்பதே இதன் குறிப்பாம். அப்படியே, மாலைப்பொழுதும் உயிர்ப்பும் நீண்டன, என்பதும், அவை நீட்சி என்னும் பண்பை அடைந்தன எனவே பொருள்படும். ஆதலின் மாலைபும் உயிர்ப்பும், நீட்சி என்னும் பண்பினால் புணர் த்தப்பெற்றிருப்பதுபற்றி இதனைப் பண்புப் புணர்நிலை என்னல் வேண்டும். மேற்பார்வைக்கு ஒன்றேபோல் தோன்றுமெனினும் இவ்விரண்டு செய்யுள்களுக்கும் இடையே யிருக்கும் இவ்வேற்றுமை உண்மையே. எனினும், தண்டியலங்கார உரையில் இது தெளிவுற விளக்கப்பெற்றிராமையோடு, "கொண்டு கருகி பரந்து நீண்ட நீர்பொழிந்த, என்ற வினைகளில் உடனிகழ்ச்சி சொல்லியதனால் வினைப்புணர்நிலை யாயிற்று" என முன்னைய உதாரணத்திற்கும், "வெம்மையும் நீட்சியும் பண்பா தலால் பண்புப் புணர்நிலை யெனப்பட்டது" எனப் பின்னைய உதாரணத்திற்கும் கூறியிருக்கின்ற குறிப்புக்களால் மயக்கமும் விளைகின்றது. கருகி, நீண்ட என்னும் பண்பிற்குரியவைகளை, வினை என்று முதலிற் கூறியிருக்கின்ற உதாரணத்தில் 'நீண்டன' என்பதைப் 'பண்பு' என்னுங்கால் வேற்றுமைவிளங்காமற் சிறிது தளர்வது இயல்பே. குறிப்புரையிற் கூறிய இதுகிடக்க, நீர்பொழிந்தலாகிய வினையில் புணர்ந்து நின்றதை அங்கு முக்கியமாகவும், நீட்சி யென்னும் பண்பில் புணர்ந்து நின்றதை இங்கு முக்கியமாகவும் கொள்வதே தகுதியென்பதை உணர்தல் வேண்டும். இதனை நினைவிற்கொண்டு ஏனைய உதாரணங்களை வகைசெய்யலாம்.

"வள்ளல்தன் புருவத்தோடும் வரிசிலை குனிந்த தன்றே"—புருவமும் சிலையும் வளைதலாகிய வினையைச் செய்வதில் புணர்ந்தமையால் வினைப்புணர்நிலை.

"ஆவியோ டாடையும் ஒன்றானதே"—ஆவியும் ஆடையும் ஒன்று என்னும் பண்பை அடைவதில் புணர்ந்தமையால் பண்புப்புணர்நிலை.

"கங்குலுடனே மனம் இருண்ட காட்சித்தே"—கங்குலும் மனமும் இருட்டு என்னும் பண்பை அடைவதில் புணர்ந்தமையால் பண்புப் புணர்நிலை.

"இதயரவிர்தமுடன் செவ்வாய் மலரும் மேன்மைத்தே"—இதயமும் வாயும் மலர்தலாகிய வினையைச் செய்வதில் புணர்ந்தமையால் வினைப்புணர்நிலை. 'மேன்மைத்தே' என்னும் பண்பிற்குரிய சொல் இருக்கின்றதேனும், மலர்தலாகிய வினையிற்றான் அவையிரண்டும் உடனிகழ்ச்சி கொள்கின்றனவென்பதை உற்றுநோக்கி உணர்தல் வேண்டும். 'மேன்மைத்தே' என்பது, செய்தவினையாகிய மலர்தலைப்பாராட்டும்பொருட்டு வந்திருக்குஞ் சொல்.

இனி, வீரசோழியத்தின் உரையில், வினைப்புணர்நிலைக்கு உதாரணமாகக் கீழ்வருஞ் செய்யுள் காட்டப்பெற்றிருக்கின்றது:—

பூக்கால் புனைந்த புனைவர் மடமகள் [காதே நோக்கானோக் குண்டாரை நோவதெவன்—நோக்கள்ள நிறையுங் கருங்கண்ணை கட்டழித்தாள் உள்ள நிறையோ டொருங்கு.

'ஒருங்கியல்' என்று வீரசோழியம் இவ்வணியை அழைப்பதற்கிணங்க 'ஒருங்கு' என்னும் சொல் இச்செய்யுளில் தென்படுகின்ற தெனினும், இதனில் இவ்வணி எங்குளதெனத் தேடவேண்டி யிருக்கின்றது. "இருக்கின்ற நிறையோடு எல்லாவற்றையும் கட்டழித்தாள்" என்னுங்கால், காரணகாரியத் தொடர்பு இல்லாமைகிடக்க, எவைஇரண்டு உடனிகழ்கின்றன என ஊகிக்க இயலவில்லை. இவ்வாறெனின், 'அரிசியோடு எல்லாம் வாங்கினான்' என்பது போன்றதெல்லாம் புணர்நிலையாகிவிடும். அல்லது, நிறையோடு உள்ளத்தையும் ஒருங்கு கட்டழித்தாள் என்பதுபொருளாயின், அப்பொழுதும், உள்ளமும் நிறையும், கட்டழித்தல் என்னும் வினையைச் செய்வதில் புணர்த்தப்பெறவில்லை. இவை செயப்படு பொருள்களாம். வீரசோழியத்துச் சூத்திரப்படியே 'இரண்டு பொருட்டு ஒப்பா ஒருசொல்' வைக்கப்பெற்றிருக்கின்ற தென்று எவ்வாற்றானுங் கொள்வதற்கில்லை. இது உடனிகழ்ச்சியணி யாகாமைக்கு, காரண காரியத் தொடர்பு இல்லாமையென்றி இது வொன்றுமே போதும். இந்த ஐயம் உரையாசிரியர் மனத்திலும் எழுந்திருக்க வேண்டுமென்பது, அவர் தம் முதாரணத்தில் தமக்கே நம்பிக்கையில்லாமல், பண்புப் புணர்நிலைக்கு, "பூங்காவில் புள்ளொடுங்கும்....." என்னுந் தண்டியலங்கார உதாரணத்தையே வரைந்து விட்டதினின்று தெரியவருகின்றது.

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய்மொழி

8-ம் பத்து, 1-ம் தசகம்.

[452-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

8-ம் பாசரம்.

மணந்த பேராயா மாயத்தால் முழுதும்
வல்வினை யேனை யீர்கின்ற
குணங்களை யுடையாய் சுரர்வன் கையர்
கூற்றமே கொடிபுள் றுயர்த்தாய்

பணங்க ளாயிர முடையபைந் நாகப்
பள்ளியாய் பாற்கடல் சேர்ப்பா
வணங்குமா றறியேன் மனமும் வாசகமும்
செய்கையும் யானும் நீதானே.

உரை:—"மாயத்தால் மணந்த" என்று அந்நவயம். அதாவது— ஆச்சரிய சேஷ்டிதங்களால் பக்தர்கள் மனதிற்கு முழுவதும் நாயகநாயகி பாவத்தின் ரஸம் போன்ற அதுபவத்தை அளித்து ஆசிரிதர்களை ரஞ்

சிப்பிக்கின்ற, பேராயா - பெருமைதங்கிய மஹானே! வல்வினையேனை - உன்னைக் காணவொட்டாத பாபங்களை இயற்றிய என்னையும் கூட, ஈர்கின்ற - இழுத்து அதுபவிக்கச் செய்து அவ்வதுபவம் நின்றவுடன் அல்லல் படுத்தும், குணங்கனையுடையாய் - வாத்தலியம் முதலிய ஆச்சரிய குணங்கனையுடையவனே, வன்கையர் அசுரர் கூற்றமே - உலகுக்குத் தீங்கு இயற்றும் அசுரர்களுக்கு யமன் போன்றவனே, கொடிபுள் உயர்த்தாய் - கெருடத்துவஜத்தை யுடையவனே, பை நாக பள்ளியாய்பாற்கடல் சேர்ப்பா - உன்னுடைய பிரஜைகளுக்கு உதவக் கிட்டிருக்கவேண்டுமென்று க்ஷிராப்தியில் ஆதிசேஷனை விசாலமான படுக்கையில் பள்ளிகொண்டிருப்பவனே.

Note:- (பகவான் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஸர்வக்ளுள் ஆனாலும் ஆபத்திலகப்பட்ட கஜேந்திரனுக் குதவும் பொருட்டு நேராக வராமல் கெருடன்மீது ஏறித் தான் வரவேண்டியிருந்தது. ஒருநொடியில் ஆபத்தினின்றும் விடுவித்தாலும் இடையூறுகள் நேரிடுமாகையாலும், ஸமூகங்களின் குறைகள் தீர்க்க அவதார விசேஷங்களெடுக்காளிதில் நேரிடக் கூடாததாலும், வைகுண்ட ஸ்தானத்தில் பிரமன்கூடச் சென்று அறிவிக்க இயலாதபடியாலும், தானே தேவர்கள் இருடிகள் சென்று தங்கள் குறைகளை விண்ணப்பங்கள் செய்யக்கூடுமான க்ஷிராப்திஸ்தானம் ஏற்பட்டதாகத் திருவுள்ளப்பட்டு உரைக்கிறபடி) யானும் - நானும், மனமும் - மனஸும், வாசகமும் - வாக்கும், செய்கையும் - எல்லாச் செயல்களுக்கும் கருவியாக உதவும் சரீரமும் (அதாவது - நானும் என்மனசு வாக்குகாயமும்) நீதானே - இவற்றை யெல்லாம் ஏவி உள்புகுந்து நடத்தும் நீயேயாகின்றாய் - இவைகளுக்கெல்லாம் அகத்துள் நின்று நடாத்துகின்ற ஆத்மாவாக நீயே யாகின்றாய். ஆகையால், வணங்குமாறு - உன்னைத் தொழுகையாகிற செயலின் சுவரூபத்தை, அறியேன் - இவை எல்லாம் உன் ஆணைப்படி நடக்கிறபடியால் யான் என்று ஸ்வதந்தரமாகச் செய்யும் வணக்கமென்ற தொழிலை நான் அறியேன். சுருங்கச் சொல்லுமிடத்து - என் சுவரூபம் என் சேஷ்டதங்கள் இவையெல்லாம் நீ எனக்கு அந்தராத்மாவாக இருந்து ஏவி நடத்துவதேதவிர என்னாலே யொரு செயலில்லை. ஆதலால் வணங்கும் பிரகாரத்தை யறியேன் என்கிறார்.

விசேஷ குறிப்பு:- இம்மஹானை ஆழ்வார் “உலகமுண்ட பெருவாயா” என்கின்ற 6-ம் பத்து 10-ம் தசகத்தில் ஸர்வ அங்கங்களுடன் தன் தேஹப்பிரதிபந்தகத்தை நிவர்த்தித்துத் திருநாட்டுக்குக் கூவிக் கொள்ளவேண்டுமென்று சரணுகதி செய்தவர் தத்காலம் “வணங்குமாறு” அறியேன் என்று எங்ஙனம் சொல்லக்கூடுமெனின் - தர்மப்படி சரணுகதியான உபாயத்தை அதுஷ்டித்தும் திருநாட்டுக்குப் பகவான் தம்மைக் கூவிக் கொள்ள வில்லையே தம்மால் செய்யவேண்டிய அம்சம் ஏதாவது குறைவு இருக்கிறதோ வென்று பராமரிசிக்கையில், இவ்வகையில் அங்ஙனம் ஒன்றும் காணாமையினால் தாம் அனுஷ்டித்த ஒரு சரணுகதியின் சுவரூபத்தை விமர்சித்து

ஊன்றி உன்னி விவேகிக்குமிடத்தில், தாம் முன் செய்ததே செய்வொண்ணாததைச் செய்துவிட்டோமோவென்று ஒருவாறு நினைத்து உரைக்கின்றபடி. இது போலவே இவருக்கு அடுத்தவைணவ ஆசிரியர் ஆளவந்தாரென்கின்ற யாமுனைத்துறைவர் “பிமநாத யத ஸதியோஸம்யஹம் ஸகல ததஸ்திவே மாதவ! நியமாஸ்மிதி பிரபுத்ததீர தவா கினனு ஸமர்ப்பயா மிதே” (என்னை யாள்பவனே, என் சுவரூபம், என்னால் செய்யப்படும் செய்கை எல்லாம் உன் ஏவலின் காரியமன்றோ? இந்த உண்மை நன்றாக என் புத்திக்குத் தெரிந்த பிறகு உனக்கு அடியேன் தியாகமாக என் ஆத்மாவைக் கொடுப்பதென்ற பொருள் உண்டோ) என்றார். இவ்வாசிரியர் தாமே கீதையை ஸங்கிரகிக்குமிடத்தில் “நிஜ கர்மாதி பக்தியநதம் குரியாத் பிரீத்தி யேவ காரிதா - உபாயதாம் பரித்திஜ்ஜிய நியஸேத் தேவது தாமபி” என்று கூறுகிறார். அதாவது, அர்ச்சனைக் குறித்துப் பகவான் ஏவுதலாவது “சாச்வதமாய் விதித்துள்ள கர்மங்களையும் வர்ணசிரம தர்மங்களையும் உள்ளபடியே அசுரையெறுப்பின்றிப் பிரியத்துடனையே நீ செய் - இது போலவே பக்தி முடியுமளவும் செய்க்கடவாய். ஆனால் நீ செய்யும் காரியங்களை யெல்லாவற்றையும் அதாவது அவற்றின் பயன்களைப் பகவானுக்கே மனதிலால் ஒப்புவித்து விடு” என்று பகவான் கடைசி வாக்கியமாய்க் கட்டினையிட்டார். தாத்பரியம்என்ன வென்றால்; கீதா சாஸ்திரம் மனிதருக்கு மோக்கத்தையடைய அதுஷ்டிக்கப் பிரவர்த்தித்த முறைமையைப் போதனைசெய்ய ஏற்பட்டதாயிற்றே? மோக்கத்துக்கு அர்ச்சனைக்கு விதித்தது “ஸர்வ தர்மான் பரித்தியஜ்ஜிய மா மேகம் சரணம் விரஜ” என்றல்லவோ? ஆழ்வாரும் யாமுனைத்துறைவரும் இவ்விதிப்படி சரணுகதி செய்தவர் அல்லரோ? ஆனபின்பு, திரண்ட பொருள் என்ன வென்றால் - மோக்கமளிப்பது பகவானின் இன்னருளின் காரியம், நீ செய்த பக்தி சரணுகதி இவைகளின் பிரதிப்பிரயோஜமன்று; இப்படிக்காயினும், பக்தர்கள் செய்யக்கடவ பக்தி பிரபத்திகளை ஒழிக்க வொண்ணாது.

யாமுனைத் துறவருக்குப் பின்னர் அரங்கநாதப் பெருமான் சந்தியில் மஹா லக்ஷ்மீபாகிய அரங்கநாயகி அம்பாளின் சவீகாரக் குழவி யென்ற பிரவரித்தி பெற்று அறியாக் காலத்துள்ளே விவேகியாய் விளங்கிய பட்டர் என்ற அம்மஹாபக்தர் “அஷ்டசுலோகி” என்ற பிரபந்தத்தில் இறுதி சுலோகத்தில் தம்முடைய எல்லாக் கர்மங்களிலும் பக்தி யோகத்திலும் சரணுகதி அனுஷ்டிப்பதிலும் “ஓ! ஹரே! உன் அநீனத்தால் அடியேன் செய்கிறேன் என்ற நிச்சயம் தெளிந்தபின்னர் இவைகளில் பிரவர்த்திக்கிறதா விட்டுவிடுகிறதாவென்று புரியாமல் வியாகூலப்படுகின்றேன். சுவாதீன கர்த்தருத்துவம் அடியேனுக்குண்டென்ற பிரமம் எனக்கில்லை என்ற ஞானத்தைக் கடைபிடித்து நீ விதியாக ஏற்படுத்தியுள்ள சரணுகதியான் பிரவர்த்தித்தபடி”; ஸகல ஜ்மங்களில் இயற்றிய எல்லாப் பாகங்களிலிருந்தும் விடுவித்து மோகூஷ லிக்ககிறேனென்று பார்த்தசாரதியாய் நீயே பகவத்

கீதையின் முடிவில் பணித்த வாக்கியத்தில் விசுவாஸம் செய்த இயற்றிய இப்பிரவர்த்தியில் கூட அபசாரமிருந்தால் ஸஹிப்பாயென்று சமைதலை ஒழிந்த உறுதியுடையவனாய் மனதில்சார்தியை அடைகிறேன்” எனன்றார்.

இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகன் நியாஸதசகத்தில்—“ஹே ஸ்வாமி! யான் செய்வதெல்லாம் உனக்கே ஆளாகச் செய்கிறபடியே, உன் ஆஞ்சுரபடியே நடப்பவன். என்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ளவேண்டிய சமதலை உன்னுடைய ஆகவே நினைத்து அதில் கவலைபற்றவகை இருக்கிறேன்—நீயே தந்த (புத்தியோகத்தின்) ஒரு தத்துவ உணர்ச்சியின் பயன் என்னவாயிற்று என்றால், உன்னுடைய பிரயோஜனத்திற்காகவே உன் வகையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள எனது ஆத்மாவை உனக்கே நீயே ஸமர்ப்பித்துக்கொள்கிறாய், என்றார் அதாவது: யான் என்னை ஸமர்ப்பித்துக் கொள்கிறேனென்ற ஒரு பொருளேயில்லையென்று ஆப்விட்டது. இந்தத் தத்துவ உணர்ச்சிக்கு அடி பகவத்கீதை, 1.0-ம் அத்தியாயம் 11-வது சுலோகத்தில் பகவான் பக்தர்களுக்கு அதுக்கிரஹமாகவே அவர்களுடைய மனோவிருத்தியில் தியானத்துக்கு விஷயையிருந்துகொண்டு தன்னுடைய அநந்தமான கல்லியாண குணங்களைப் பிரகாசப்படுத்தி ஞானதீபத்தை முட்டி, பிராசீன கருமமாகிய அவனைக் காணவொட்டாத அஞ்ஞானமான இருட்டைப் போக்கடித்துப் பிரீதியும் விவேகமுமுள்ள பக்தர்கள் எதினாலே தன்னை அடைவார்களோ அப்படிப்பட்ட பரிபக்குவ தெசையை யடையும் புத்தியோகத்தைக் கொடுக்கிறேனென்ற உறுதிமொழியை யளித்ததேயாம். (1.0-ம் அத்தியாயம் 10-ம் சுலோகம்)

ஆகவே இவ்வாசாரியன் கொள்கை என்னவென்றால்: பகவான் தன் பிரயோஜனத்திற்காகவே--அதாவது, அவர்களை எத்துணையும் எக்காலத்தும் இழக்க மனமில்லாமையால், அவர்களுக்குக் சூனாகதியை விதித்து அந்த உபாயத்தைத் தானே பூர்த்திசெய்து கொள்கிறா நென்று ஆயிற்று.

இத்தத்துவ விசாரத்தை இங்கு இதனோடு நிறுத்தி ஆலோசிக்க வேண்டிய அம்சம் மற்றொன்று உண்டு, அது யாதெனில்: ஆழ்வாரின் மனநிலை இப்பாசாரத்தால் வெளிப்பவது என்ன? அது இவ்வாழ்வார் பிரபத்தியோகக் கடைசிக்காஷ்டையைப்பகவானுக்கு விண்ணப்பம் செய்யும் வியாஜத்தால் உலகத்தார் காணத் தம்மனோபாவத்தால் திருஷ்டாந்தமாகப் பிரித்

துக் கொடுக்கிறபடியாம். பகவத்கீதை 7-ம் அத்தியாயம் துடங்கி 9-வது சுலோகம் வரையில் சொன்ன படி: (1) “வாசுதேவனுக்காகவே நான் ஆள் செய்யவன் (2) என்னுடைய ஸ்வரூபத்தின் இருப்பு பிரவிருத்தி எல்லாம் அவனுடைய அகீர்மே (3) அவன் கல்லியாண குணங்களால் சிரேஷ்டன் (4) நான் அடையவேண்டிய உத்தமமானவஸ்து வாஸுதேவன் (5) என்னை யடைவிப்பது மவன்தான் (6) என் மனதிலுள்ள ஸகல கோரிக்கையுமவன்தான், என்ற விவேக ஞானத்தைக்கொண்டு வெகு ஜந்மங்கள் எடுத்தபிறகு எல்லாம் வாசுதேவனை என்று என்னை உபாசிக்கிறான். இவன் மஹாத்மாவென்று சிலாகிக்கிறார். இப்பாட்டு இந்த விசேஷ விஞ்ஞானத்தின் அனுட்டாநமென்று நாம் கொள்ளவேண்டும்.

தற்காலத்திய வைணவமதத்திற்குத் தலைவரான ஸ்ரீ இராமானுஜாசாரியார் “வைகுண்ட கத்தியம்” என்ற பிரபந்தத்தில் பகவானின் ஆணைப்படி தேஹம் முடிகின்ற வரையில் பக்தர்கள் நித்திய நிமித்த விதிகளை யனுஷ்டிக்க வேண்டிபவர்கள் ஆதலால், அதில் வழக்கள் ஏற்பட்டு அவனுக்கு அபசாரம் ஏற்படாமலிருக்கவும், பக்தரின் மனதிருப்தி சந்தோஷத்திற்காகவும் பிரீதியுடன் அவனிடத்தில் சரணாகதிசெய்து வணங்கிச் சாந்தியுடைய வேண்டுமென்று கற்பிக்கிறார்.

பாஞ்சராத்திர ஆகமசாஸ்திரம்போல் வைணவர்களால் நன்குமதிக்கப்பட்ட வைஹானஸ ஆகமத்தில் பக்தி நிஷ்டன் அனுஷ்டிக்கும் பூஜையில் தினம் சரணாகதி செய்யவேண்டுமென்ற நிபந்தனையிட்டிருப்பது அறியத்தக்கது. இந்தச் சரணாகதி மோக்ஷத்தின் பொருட்டல்ல. சவரூப பரிசுத்தத்திற்காகவே பூஜையின் ஓர் அங்கமாக இது விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இவற்றையெல்லாம் நன்கு கணித்தே ஸர்வஞ்ஞான ஆரூபிரப்படி உரைகாரர் இப்பாட்டுக்கு ஏற்ற அவதாரிகையாக “உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்ய வேண்டுமாகில் இசற்குமேல் ஓர் கை கூப்பு செய்கை கூடச் செய்யமாட்டீரோ” வென்று இட்டிருப்பது அறியத்தக்கது. இதற்குப் பதிலாகத்தான் ஆழ்வார் இப்பாட்டில், நீயோ என் னாதம் சவரூபம், நீயோ கிருபாரிதி, நீயோ உள்நின்று என்னை நடத்துபவன், ஆகையால் என்னுடைய முயற்சியால் உன்னை யான் எங்கனே கிட்டும்படி” என்று கூறுகிறதாகத் தாத் பரியம் தலைக்கட்டுகிறது.

வி ல் லி ப ா ர த ம்

கண்ணனல்லால் தேய்வமில்லை

[461-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

இவ்வாறு ஓரோர்சிலரே தமக்கு வந்தவழியில் கடவுளது அருளொளியைக் கண்டுகொண்டனரேயன்றிப் பொதுவாகப் பலரும் மனமிருள் சூழ்ந்தபடியே வாழ்ந்து வந்தனர். இனித் திரௌபதியைத் துகிலு

ரிந்தபோது அவளது சேலைவளர்ந்ததும் ஓர் அற்புதமாகும். ஆனால் கண்ணன் தமது ஆழிகொண்டு வெயிலினை மறைத்தபோதும் அறிவுறாதவர் இந்நிகழ்ச்சியினால் அறிவுறுவதெங்ஙனம்? இதனையும் ஒரு ஜாலமென்னவே கருதினர் துரியோதனன் முதலானோர். மேலும், கண்ணன் அருளாற்றான் ஆடை வளர்ந்ததென்பதற்கு நேர்முகமான சான்றுகள் யாதுமில்லை.

ஆதலின், அந்நிகழ்ச்சியிலும் கண்ணனது தெய்வத் தன்மை அவர்களால் அறியமுடியாமற் போயிற்று. மற்றையோர் யாவரேனும் ஒருபொழுதேனும், கண்ணனைத் தெய்வமென்றே நினைத்திருந்தாலும், சுயோதனன்மாத்திரம் ஒருபொழுதும் கண்ணனைத் தெய்வமென நினைத்தவன் அல்லன். தான் இறக்கநேர்ந்த போதும், கண்ணனைப் பலவாறு திட்டி, 'நீ நினைத்த காரிய முடித்தியே' என்று அவரது தந்திரத்தைப் புகழ்ந்தனனேனும், அவரைக் கடவுளாக எண்ணவில்லை. சல்லியனிடம் பேசும்போதும்,

பொங்கோதப் பாற்கடலோன் இவனென் றியாரும்
புகல்கின்ற வசுதேவன் புதல்வன்

என்று கூறியதில் கண்ணனது ஈசத்துவம் பிறர்க்கு உடன்பாடாவதும், தனக்கு மாறுபாடாவதும் எடுத்துக் காட்டுகிறான்.

ஆனால், சிலர், இவ்வாறு கடவுள் அளவுக்கடங்காத தன் சக்தியைக்காட்டினால், மனிதர் அறிவுறுவதெப்படி? சிறிய சப்தங்களையே கேட்கத்தகும் மனிதர் சச்சவிகள் பிரளயகோஷங்களைக் கேட்பதுமுடியாதல்லவா? அதுபோலவே சுயோதனனைப்போன்றவர்களைத் தனது அபாரமான சக்தியைக்காட்டித் திருத்தமுயல்வதிலும், அவனுக்கேற்ற பல இனிய முறைகளையே கையாண்டிருக்கலாம் அக்கடவுள், என்று வாதிக்கலாம். ஆனால் அத்தகையமுறைகளையும் மேற்கொள்ளாமலில்லை கண்ணன். உதாரணமாக; தூரியோதனன் இராசதந்திரங்களில் மிகுதியும் வல்லவன் : அத்தகையதந்திரங்களினால் தன்னையும்வணக்குவிக்க வல்ல ஒருவனை அவன் கடவுளென்று கருதினாலும் கருதலாமல்லவா? ஆயின், விதூரனது மாளிகையில் விருந்துண்டு அரசனுக்கும் அவனுக்கும் பகை விளைவித்ததும், பின் அசுவத்தாமனைப் பரிதிகாட்டி மோதிரம்காட்டிப் பேதித்ததும், கண்ணனது ஒப்பில்லாச் சூழ்ச்சியேயாகும். அத்தகைய சூழ்ச்சியைக் கண்டாகிலும், தூரியோதனன் தான் வெல்லப்பட்டிருந்த உணர்ந்து பணிந்திருக்கலாமே யென்னின், அதிலும் இருதலையாகக் கூறக்கூடிய விஷயங்கள் இருக்கின்றன. முதலாவதாக, தன்னுடைய வீட்டிலே உண்டியும் உடுக்கையும் கொண்டு, பாண்டவரிடத்து மீளாத மனம்வைத்த விதூரனை ஏற்கெனவே தனது சபையிலிருந்து நீக்கிவிடவேண்டுமென்று கருதியிருந்தான் இராசராசன். ஆதலின் அவனை நீக்கச் சமயம் என்று வாய்க்கும் என்று எதிர்பார்த்திருந்த தூரியோதனன், கண்ணனுக்கு அவன் விருந்தளித்தான் என்பதே வியாஜமாக அவனைத் தன்னயலிருந்து நீக்கினான் என்னும் விஷயம் கூர்ந்து ஆராயின் விளங்கும். ஆகவே, விதூரன் தொலைத்தற்காகச் சுயோதனன் வருந்தினான் என்பதில்லை; அவனைப் பேதித்ததும் கண்ணனது தந்திரத்திற்கே வொற்றியென்றும் கருதினானில்லை. அசுவத்தாமனைப் பேதித்தது கண்ணனுக்கு வெற்றியல்லவோ வெனின், அசுவத்தாமன் அழியாவரமும் நாராயணத்திரமும் பெற்ற வரப்பிரசாதி யெனினும், அவன் போரில் மிகச் சிறந்த வீரனல்லாதலின், கன்னன், வீமன், விசயன் முதலோர்க்கு இளைத்தவனாதலின், அவனைக்கொண்டு பெரும்போரியற்றுவது இயலாது; ஆதலின் அவனுக்குச் சேனைத்தலைமை ஈதல் வேண்டற்பாலதன்று; அவ்வாறு வேண்டாமாயின் வீமன் கன்னன் சல்லி

யன் முதலானோர் பட்டின் அவனை, கூடுமாயின், சேனாதிபதியாக்குவோம்; என்று இராசராசன் நினைத்திருக்கக் கூடுமாதலின், அசுவத்தாமனைப் பேதித்ததும் கண்ணனுக்கு ஒரு வெற்றியென்று அவனால் கருதமுடியவில்லை. மேலும், கண்ணன் அசுவத்தாமனைப் பேதித்தது ஒருபுறமிருக்க, இவனை நகுலசாதேவர்க்கு மாமனான சல்லியனைப் பகைவரிடமிருந்து வயப்படுத்த வல்லனாயினான்; அதனைக் கண்ணனால் தடுக்க முடியவில்லை. முதலாம் போரில் சிவேதன் முடிந்ததையும் தடுக்கக் கண்ணனால் முடியாமற் போயிற்று. கௌரவ சேனையில் பலர் பட்டவாரே பாண்டவசேனையிலும் பலர் மாண்டொழிந்தனர். 'தேவுமாய் மானுடமாய் வினையாடும் ஆதிமூர்த்தி' யென்று எல்லோராலும் பரவப்படும் கண்ணபிரான் தனது மருகனையே காக்கமுடியாதவனாயினான்; அம் மருகனும் பகைவரது வீரத்திற்கிரையாகாமல், சுயோதனனது சூழ்ச்சிக்கும், போர்நடத்தும் திறனுக்குமே இரையாயினான். களப்பலி யூட்டப்பட்டுப் பின்னர் உயிர்த்தெழுந்த நாககன்னியின் புதல்வனையும் தூரியோதனன் சேனையிலுள்ளான் ஒருவன் உயிர் நீக்கினான். இவ்வாறாகக் கடைசிவரையில் கண்ணன் தந்திரத்தினால் துரோணன் வீமன் முதலியோர் பட்டவாரே, சுயோதனனது தந்திரத்தினாலும் பாண்டவ வீரர் பலரும் அழிந்தனர். ஆதலின் கன்னன் இறந்து சுயோதனன் வெறுங்கையகை நின்றபோது கண்ணனொரு சிறிது முன்னேறி யிருந்தாலும், போரில் வெற்றி தோல்விகள் மாறிமாறி வருமாதலின், கன்னன் இறந்தான் என்பதுகொண்டே, கண்ணனைத் தன்னினும் மதிவல்லோகுவாவது பராசக்தியே யென்றவது எண்ணுதல் இயல்பன்று.

ஆகவே, கண்ணன் தான் நின்ற பக்கலில் உள்ள வீரர்களைக் காக்கமுடியாமற் போனதனால் அவருடைய கடவுட்டன்மையைப் பலரும் ஐயுறவேண்டியதாயிற்று. கண்ணனது தெய்வீகத்தில் நம்பிக்கையுடைய கன்னன் முதலானோரும் சில சமயம் அதனை ஐயுறுகின்றனர். ஆதலின் கண்ணனையும் ஒரு மனிதனாகவே கருதிக் கன்னன், ஒன்பதாம் நாட் போரில் தூரியோதனனிடம்,

விற்கவ்வு வாளி அடலைவர் மீது
விடலஞ்சி வீர ரெதிரே
புற்கவ்வு மாகில் விரைவோடு கங்குல்
புலராமுன் வந்து பொருவேன்
சொற்கவ்வை யாக நினையற்க வின்றே
சுரர்நாட ளிப்ப னினியுன்
சிற்கவ்வை தீர வவருக்கு நின்ற
திருமாலி னுக்கு மெனவே.

என்றும், பிறிதோரிடத்தில்,

இங்கிவன் (கண்ணன்) இருந்த இல்லில்
எரியிட வேண்டு மோதான்
வெங்கணை யொன்றினாலே விளிந்திட
வென்றி கொள்வன்.

என்றும் கூறுகின்றான்.

துரோணனும், அதனற்றான் போலும், அபிமன் இறந்த அன்றிரவு கண்ணனிடத் திருந்த அச்சம் நீங்கி, 'சயத்திரதனை யான்காப்பல்' என்று சுயோதனனிடம் உறுதிமொழி கூறுகிறான். தருமனும், உண்

மையில், ஐயங்கொள்ளா விடினும், மனக் கவல்கின் றான்.

வானிருக்கின் முடிவான மரகதமா
மலையிருப்ப வாழ்வா நெண்ணி
யானிருப்ப இளஞ்சிங்கம் இமைப்பொழுதில்
இறப்பதே யென்னே யென்னே,

என்று உண்மை யறியாது தவிக்கின்றான். ஆனால் விச யன் மாத்திரம் இம் மா மாயங்களை உணர்ந்தவனாத லின்,

ஆடகனைப் புதல்வனைக்கொண் டழிப்பித்தாய்
இலங்கைநகர்க் கரசையன்று
வீடணனைப் பகையாக்கிக் கிளையுடனே
வீழ்வித்தாய் வேலை சூழ்ந்த
நாடறியப் புசுந்தெமக்கு நாயகமாங்
கண்ணையும் நான்கை யாலே

ஈடழியப் பொருவித்தாய் இமையோர்வல்
விரகிணையார் வெல்வா ரந்தோ

என்று கண்ணனது பந்தபாசங்களைப் பொருட் படுத்தாத தனமையை எடுத்தியம்பி, அதுவே அவ னது கடவுட்டன்மையைவிளக்குவதாகினைத்தான். சகதேவனும் கண்ணனது சம்ஹாரத்தவததைநன் கறிந்துள்ளான்.

ஈபாரத அமரில் யாவரையும் ஈறாக்கிப்
பூபாரம் தீர்க்கப் புரிந்தாய் புயல்வண்ணு.
என்பான். பிறகு,

வன்பாரதப் போரில் வந்தடைந்தேம் ஐவரையும்
நின்பார்வையாற் காக்க வேண்டும் நெடுமாலே.
என்று வேண்டுகிறான். இக்கருத்துக்கள் பின்வரும்
ஞானத் திருவாய்மொழி யடிகளில் ஐக்கியம்:
உற்றாரைச் செய்வேனும் யானே யென்னும்
உற்றாரை யழிப்பேனும் யானே யென்னும்

தமிழ்மொழியைக் குறித்த பழயக் குறிப்புக்கள்

[426-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

தாலமி

தாலமி (Ptolemy) என்ற கிரேக்க பூகோள சாஸ்திரி கிழநாட்டுத் தேயங்களைக் குறித்து ஒரு னால் எழுதியிருக்கின்றார். இவர் கி. பி. முதலிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்குள் வாழ்ந்தவர் என்பது பல ருடைய கருத்து. இவர் கூறிய அக்ஷாம்ச ரேகாம் சங்களும் விவரணங்களும் முழுமையும் ஒத்திரா விட்டாலும் இவர் கூறிய குறிப்புக்களெல்லாம் பிழைபட்டனவல்ல. இஃதன்றியும் சற்றேறக் குறைய 1800 ஆண்டுகட்கு முன்னரும் இப்பொழுது காண ப்படும் ஊர்களும் இருந்தன எனக்காண்பதற்கு இவ ரது பூகோள விவரணம் பெரிதும் பயன்படுகிறது. ஆதலினாலே தமிழ்நாடு சம்பந்தப்பட்டவரையில் அவர் எழுதியவற்றைக் காட்டி இப்பொழுது தெரிந்த குறிப்புக்களையும் ஈண்டு வரைகின்றேன்.

4. லரிகே (Larike)யில்

மோபிஸ் (Mophis) ஆற்று

முகத்துவாரம்	114°	18° 20'
பகிதரே (Pakidare) கிராமம்	113°	17° 50'
மாலேவா (Maleo) முனை	111°	17° 30'

5. பரிகசா குடாவில்

கமனே (Kamane)	112°	17°
நமதஸ் ஆற்றுமுகத்துவாரம்	112°	17° 45'
நௌஸரிபா (Nausaripa)	112° 30'	16° 30'
புலிபுலா (Pculipoula)	112° 30'	16°

லரிகே யென்பது லார் (Lar) தேசமென லாஸன் (Lassen) அழிப்பிராயப்படுகிறார். குஜராத் மாகாணமென்பர் மக்ரிண்டில். குஜராத் மாகாண முத லியவற்றை லாடதேச மென்று கூறுவது இந்திய ம ரபு. மோபிஸ் என்பது மாஹிநதி. இது அரவலிமலைத் தொடரில் உற்பத்தியாகி பாலி, பாஸகனூர் வழியாக ஓடிக் காம்பேகுடாவில் விழுகிறது. மாலேவா முனை மாஹியாற்றுக்கருகே நிலம் நீரில் நீண்டுள்ளபாகமாக இருத்தல்வேண்டும்.

பாரிகசாகுடா வென்பது காம்பேகுடா வாகும். புரோச் (Broach) என்ற நகரை யவனூசிரியர்கள் பாரிகசா வென்று கூறிவந்திருக்கின்றனர். கமனே என்பது பெரிபுனூஸ் 43 வது பகுதியிற் கண்ட கம் மனி என்ற சிற்றூர். நமதஸ் ஆறு நறுமதையாறாகும். நௌஸரிபா என்பது நௌஸரி என்ற பேரோடு சூரத்துக்குத்தெற்கே 18 கட்டை தொலைவினுள்ளது' புலிபுலா என்பது பல்சார் என்ற கடற்றுறைக்குத் தெற்கே இருந்ததாகக் கருதப்படுகிறது.

6. ஆரியகே ஸதினோன் (Ariake Sadinon)

சுபாரா (Soupara)	112° 30'	15° 30'
கோவாரிஸ் (Coaris) ஆற்றுமுகம்	112° 15'	15° 10'
துங்கா (Dounga)	111° 30'	15°
பெந்தா (Benda) ஆற்றுமுகம்	110° 30'	15° 0'
சிமில்லா (Simylla) ஆங்காடிப் பட்டினம்	110° 0'	14° 45'
ஹிப்போசூரா (Hippokoura)	111° 45'	14° 10'
பல்டிபட்டணம் (Baltipatna)	110° 30'	14° 20'

ஆரியகமென்பது மகாராஷ்டிரப் பிரதேசம். இது தாலமிகாலத்தில் மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப் பட, கடலோரத்தை ஸதினேயிஸ் (Sadineis) என்றவர் அரசாண்டனர். ஒருபாகத்தைச் சாதகர்ணிகள் அரசாண்டனர். ஸதினேயிஸ், சந்தரஸ் முதலியோரைச் சுககுஷாண அரசர்களாகக் கருதுவர் சரித்திர ஆசிரியர். சுபாரா என்பது சோபாரா என வழங்குகிறது. கோவாரிஸ் என்பது இன்ன ஆறு என நிச்சயமாகக் கூறுவதற்கில்லை. துங்கா என்பதைப் பிவந்தி (Bhivandi) நதியாகக் கருதுகின்றனர். சிமில்லா என்பது பம்பாயிக்கு 25 கட்டை தெற்கிலுள்ள செனல் என்ற ஊர். ஹிப்போசூரா என்பது குதிரைப் பட்டினமென்று பொருள்படும். இது எதுவென்று சொல்வதற்கில்லை. பல்டிபட்டண மென்பது பழைய பட்டணமென்று பெரிபுனூலில் காணப்படுகிறது; இதுபொழுது டாபோல் என்று வழங்குகிறது.

7. கடற் கோள்காரரது ஆரியகம்

மண்டகரா (Mandacara)	113° 14'
பைசாண்டியம் (Bysanteion)	113° 40' 14° 40'
கெர்லோநெஸொஸ் (Khersonesos)	114° 20' 14° 30'
அர்மகரா (Armagara)	114° 20' 14° 20'
நானாகூ (Nanagouna) ஆற்றுமுகம்	114° 30' 13° 50'
நித்ரா (Nitra) அங்காடிப்பட்டணம்	115° 30' 14° 40'

கடற்கோள்காரரது ஆரியகம் என்பது கொண் காணமாக இருக்கலாமென்பது ஐரோப்பியரது துணிபு. பதிற்றுப்பத்து நாலாம்பத்தில் களங்காய்க் கண்ணி நார்புடிச் சேரல் கடற்கடம்பு எறிந்த தாகக் காண்கின்றோம். பிற்காலத்திலே காணப்படும் கடம்பர்களினின்றும் இவர்கள் வேறவர். மண்டக ரா என்பது மண்டகேரரா என்று பெரிபுளுவில் காணப்படுகிறது. இது மாங்காட் என்று இதுபொ மூது வழங்குகிறது. பைசாண்டியம் என்பது பாஸ் பரஸ் ஆற்றிலுள்ள யவனர்களது சிறந்த பட்டினம். மேல்கரையில் யவனர்கள் குடியிருந்த ஊருக்குத் தங்கள் நாட்டுப்பெயரையிட்டனர்போலும். இது விஜய தூக்கம் என்ற பேருடையதாய் இரத்தினகிரியி லுள்ள வகோதனற்றுத் தென்கரையி லிருக்கிறது. கெர்லோநெஸொஸ் என்ற கிரேக்கமொழி தீபகற்பம் என்று பொருள்படும். கார்வார் பிரதேசம் கடலில் நீண்டிருப்பதால் இப்பெயர் பெற்றதுபோலும். இது செர்விலிரோஸஸ் என்று பெரிபுளுவில் காணப்படு கின்றது. அர்மகரா என்பது தப்தி (Tapti) நதியோ ரமாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் இது பிழை யாகக் காண்கிறது. நானாகூ என்ற சொல் 'புண் ணியமுடையது' என்று பொருள்படும். மேலைத் தொடர்ச்சி மலையிலுள்ள நானாவழியை ஆறு எனப் பிழையாகக் கருதினரென்று சில சரித்திர ஆசிரியர் கூறுவர். நித்ரா என்பது நறவு என்ற பழைய ஊர். கண்ணனூர் என்றும் மங்கனூர் என்றும் மயங்குவர்.

8. லிமிரிகே (Limyrike)

திண்டிஸ் நகரம் (Tyndis)	116° 14' 30'
பிரமகரா (Bramagara)	116° 45' 14° 20'
கலைக்கரை (Kalaikarais)	116° 40' 14°
முசிரிஸ் அங்காடிப்பட்டினம்	117° 14°
அழிமுகம் (Pseudostomos)	117° 20' 14°
புதுப்பேரூர் (Podoperoura)	117° 40' 14° 15'
செம்னெ (Semne)	118° 14° 20'
கரையூர் (Koreoura)	118° 40' 14° 20'
பக்கரை (Bakarei)	119° 30' 14° 30'
பரிஸ் (Baris) ஆற்றுமுகம்	120° 0' 14° 20'

லிமிரிகே யென்பது தமிழகம். கிரேக்க எழுத்தில் இச்சொல்லிலுள்ள த் என்ற எழுத்துக்கும் ல் என்ற எழுத்துக்கும் அதிகமாறுபாடின்றமையால் தாலமி த வைல வாகப் படித்துவிட்டாரென்று கால்கிவெல் எழுதுகிறார். தமிழகத்தைப்பற்றி மிகுதியாகப்பெரிபு ணுவில் காணப்படுகிறது. திண்டிஸ் என்பது தொண்டி யென்ற கடலுண்டி. மலையாளம் ஜில்லாவிலுள்ள இது ஒரு கடற்றுறை ஊர் என்பர் மக்ரிண்டில்; கனகசபை கொய்லாண்டிக்கு அருகிலுள்ள தோர்ஊரென்பர்; பிர மகராவென்பது பிராமணநகரம் என்றிருக்கலாமென்

று ஆசிரியன்மார் ஊகிக்கின்றனர். அது இதுவாகவிரு க்கலாமென்று கூறுவதற்குப் போதிய ஆதாரமில்லை யெனினும் பிரமகுலமாயிருக்கலாமென்பர் கனக சபை. கலைக்கரை யென்பது கீழ்க்கரையென்ற ஊராக விருத்தல்கூடும். கனகசபைப்பிள்ளைசாலைக்கரையென் பர். முசிரிஸ் என்பது சள்ளியம்பேரியாற்று...வறங் கெழுமுசிறி (அகம் 149) என்ற முசிறி. அழியாற்று முகம் என்பது பெரியாறு கடலொடு கலக்கும்புடத் தைக்குறிக்கும். சேதோஸ்தமஸ் என்ற கிரேக்கச் சொல் பொய்முகம் என்று பொருள்படும். பெரியா றும் வெள்ளத்துக்குத் தக்கவாறு மணலை அறுத்துக் கொண்டு மேல்கடலொடு கலக்கும். நீர் வறண்ட கால த்திலே கடல் மேல்காற்றினால் மணலைக் கொண்டு வந்து ஆற்றுமுகத்தைத் தூர்த்துவிடும். பின்னொருக் கால் வரும் வெள்ளம் வேறொரு இடத்தை அறுத்துக் கடலொடு கலக்கும். ஆகவே இவ்வாறு கலப்பதா லுண்டாகும் ஆற்றுமுகங்களைக் கொண்டு பொய்முக மெனப் பேரிட்டனர் போலும். இரத்தக்காட்சி காவி ரியாறும் அதன் கிளைகளும் கடலொடு கலக்கும்புடத் துக் காண்பதொரு காட்சியேயாம். இது இவ்வாற்று முகம் அழிமுகமென்றே இன்னும் மலையாளத்தில் வழங்குவதாகக் கனகசபை கூறுவர். (The Tamils 1800 years ago, p 19.) புதுப்பேரூர் என்பது உதயம் பேரூர். செம்னெ என்பது செம்பை என்று வழங்குகின்றது. கரையூர் என்பது கொத்தாராக விருக்கலாமென ஊகிப்பர் கனகசபைப்பிள்ளை. பக் கரை யென்பது கொட்டயத்துக்கு அருகிலுள்ள வைக்கரை. அதனிலுள்ள குன்றை வைக்கரைக்குள் றென்பர். பாரிஸ் என்பது முற்காலத்தில் கொட்டயம் வழியாகச் சென்று இப்பொழுது அழிந்துபோன பாளையாறு.

9. ஆய்நாடு

மெல்கிந்த (Melkynda)	120° 20' 14° 20'
இளஞ்ஞொன் (Elangkon)	
அங்காடிப்பட்டணம்	120° 40' 14°
கொட்டியரா (Kottiarra) தலைநகர்	12°
பம்மலா (Bammala)	121° 20' 14° 15'
குமரியாமுனை	121° 45' 13° 30'

ஆய்நாடு பொதியமலையும் அதனைச் சூழ்ந்த நாடு மாகும். ஆய்நாடு என்பதை யறியாது மக்ரிண்டில் அஹி என்ற வடசொல்லினின்றும் உண்டான பே ரென்பர். பாலக்காடு கணவாய்க்குத் தெற்கேயுள்ள நாடு முழுவதும் ஆய்வழியினர் ஆண்டிவந்தனர் என் பது சிவராஜபிள்ளையவர்களது துணிபு. ஆயர் இடை யர் என்ற பேராலேயே ஹிடராஜா என்று அசோக னது ஷாபாஸ்கரி கல்வெட்டு கூறுமென்றும் அவரே கூறுவர். (The Chronology of the Early Tamils p 168.) மேல்கிந்த என்ற ஊர் பெரிபுளு வில் நெல்கிந்த என்றும் பிளைநியில் நியாசிரதை யென்றும் காணப்படுவதால் இதுவென நிச்சயிப்ப தற்கில்லை. இளங்கோன் என்பது விழிநும் என்ற ஊர். இது முற்காலத்தில் வெளியம் என்று பேர் பெற்றிருந்தது. (அகம், 559.) இதனைப் பலர் பலவா று கூறுவர். வெளியம் அத்துச்சாரியைபெற்றுவேளி

யத்து என்பது பலிதே Balite எனவும், விழிதும் என்றாகி Velangkom என்று கிரேக்கமொழியில் எழுதப்பட்டு முதலிலுள்ள V என்ற எழுத்து மறையினுள் என ஆயிற்று என்பர் சிவராஜபிள்ளை. கோட்டியரா என்பது கோட்டாறு என்பர். பம்மலா வென்பது பொன்னாணி யென்பர் கனகசபை. சூமரி யென்பது கன்னியாகுமரியாகும். இது யாவரும் அறிந்ததே.

10. கரையார் நாடு

முத்துச் சலாபமிடும் கொற்கைக்குடா
சொசிக்குரை (Sosikourai) 122° 14' 30'
கொற்கை அங்காடிப்பட்டினம் 123° 15'
சோலன் (Solen) ஆற்றுமுகம்

கொற்கையென்ற ஊர் பாண்டியர் வசப்படுமுன் கரையார் என்ற பரதவர் வசமிருந்ததாகப் பழந்தமிழ் நூல்கள் கூறும். கரையார், பரதவர், செம்படவர் படவார் என்பன நெய்தனில மாக்களைக் குறிக்கும் ஒருபொருட் பலபெயரென்பர். கடற்கரையோரமாக வாழ்ந்ததால் கரையாரென்றும், பரதத்தை யுடைய யால் பரதர் பரதவர் என்றும், படவிற செல்கையாலும், அதனை உடைமையாலும் செம்படவர், படவாரென்றும் பெயர்பெற்றன ரென்பர். இப்பெயர் களாலே இன்றும் அவர்கள் நிலைபெற்றுள்ளார். சோசிக்குரை யென்பது தூத்துக்குடி யென்பர். தோ

வுக்கு மாறாகச் சோவைக் கொண்டன ரென்பர் கோற்கை யென்பது காயல் பட்டினம். சோலன் என்ற யாறு இதுவெனக் குறிப்பதற்கில்லை.

11. பாண்டியநாடு

ஆர்கலிக் (Orgalic) குடாவில் கள்ளிகிக்
கொன் (Kalligikon) என்றகோடி
(Kory) முனை 125° 40' 12' 20'
அர்கேரூ (Argeirou) நகர் 125° 15' 14' 30'
சாலூர் (Salour) அங்காடிப்பட்டினம் 125° 20' 15' 30'

பாண்டியநாடு தாலமிகாலத்தில் ஆலவாயான மது ரையும் அதனைச் சார்ந்ததுமாகக் கருதவேண்டும். பாண்டியர்கள் காலத்தில் ஆய் அரசரும் தென்பரத வரும் இருந்தனரென்று தாலமி கூறுவதாலே பாண்டியநாடு மிகக் குறுகியபகுதியாக விருந்ததென்று தெரிகிறது. கோடியையும் கள்ளிகிக்கொன் என்பதையும் ஒன்று என்று தாலமி கூறுகின்றார். கோடியென்பது தனுஷ்கோடி என்று வழங்கும் பாம்பன்முனை யென்றும், கள்ளிகிக்கொன் என்பது கால்மீர்முனை யென்றும், வேதாரணியத்தை யடுத்த கோடிக்கரை யென்றுங் கூறுவர் மாக்கிரிண்டில். மேலும் அவர்கள் கள்ளிகிக்கொன் என்பது கள்ளிமேடு என்பதன் திரிபு என்பர். சாலூர் என்பது மதுரைக்காஞ்சியிற் கண்ட சாலியூராக விருக்கவேண்டுமென்பது கனகசபையின் துணியு.

ஒ த் தெ ல் லோ

[Shakespeare's —“Othello ”]

அங்கம் 3. களம் 3.

[459-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

இயாகோ:-பின்னே என்ன, போ! ¹ இவ்வளவு இனையளாயிருந்தும் தன் தந்தையின் கண்களை மரம் போலிறுகத் தைத்துவிடும்படியாய ஒரு தோற்றத்தைத் தரக்கூடிய அவன் ² - அவனோ அதனை மந்திர வித்தையென் நெண்ணினான் ³ - மற்று என்குற்றம் மிகப் பெரியது ⁴; நின்னை அளவிறந்து நான் நேசிப்பதற்காக உன்னுடைய மன்னிப்பை மிக்க வணக்கமுடன் வேண்டிக்கொள்கின்றேன். ⁵

ஒத்தேல்லோ:-எந்நாளும் உனக்குக் கடமைப்பட்டுள்ளேன் நான்.

இயா:-இது நின் உணர்வைச் சிறிது உடைத்து விட்டதென்று காண்கின்றேன். ⁶

ஒத்:-துளிகூடஇல்லை, துளி கூட இல்லை.

இயா:- நான் சொல்வது நிச்சயம், உடைத்து விட்டதென்றே அஞ்சுகின்றேன். பேசப்பெறுவது எனது அன்பினின்று வருகின்றதென்று நீ நினைப்பாயென நம்புகின்றேன் ⁷. மற்று, நீ சஞ்சலப்படக் காண்கின்றேன். எனது வார்த்தையை, சந்தேகத்தைவிடக் கடுமையான முடிவிற்கேனும் அதிகமான எட்டுதலிற்கேனும் வலிந்திழுக்க வேண்டாவென்று நானுள்ளே இரக்கவேண்டியவரை இருக்கின்றேன். ⁸

ஒத்தே:-மாட்டேன் ⁹

(1) தன் தந்தையை வஞ்சித்தாளவள் என்பதை அறிந்து நீ ஒத்துக்கொண்டபின், அவ்வாறே உன்னையும் அவள் வஞ்சிக்கக்கூடும் என்று சந்தேகிப்பது இயற்கைதானே.

(2) ஒன்று மறியப் பேதைபோன்ற வெளித்தோற்றத்தைக் காட்டிக்கொண்டே, உன்னை இரகசியமாகக் காதலிப்பதைக் காண வண்ணம் தன் தந்தையின் கண்களை எப்படியோ மறைத்துவைக்கக்கூடிய சூழ்ச்சித்திறமையுடைய அவன்... (என்னதான் செய்யமாட்டான் - என்பது அவாய்நிலையாய் நிற்கின்றது; ஆயினும் இயாகோ அதனை வாய்விட்டுச் சொல்லாமல் வாக்கியத்தை நடுவில் நிறுத்திவிடுகின்றான்.)

(3) அவன் தந்தையோ, தன் மகளின் மோசம் இது என்பது அறியாமல், ஏதோ மந்திரவித்தையால் நீ அவனை வஞ்சித்துக் கவர்ந்துகொண்டாய் என்று எண்ணினான் - என்பது பொருள். இது இடைப்பிறவரல்.

(4) இயாகோ, எதனைத் தன் குற்றமாக ஏற்றுக்கொள்கின்றான் என்பது நிச்சயமில்லை. வருத்தத்தைத் தரக்கூடிய இவைகளைச் சொல்வதையோ அல்லது முன்னரே ஒத்தொல்லோ டெஸ்டுமோனாவைக் காதலித்து மணங்கொள்ளாதபடி தடுக்காததையோ, தன் குற்றமாகக் குறிக்கலாம்.

(5) உன்பால் வைத்த நேயத்தின் மிகுதியால்தான், நீ மோசம் போகலாகாதே என்று இவைகளைச் சொல்கின்றேன் (அல்லது முன்னரே தடுக்காமலிருந்தேன்.) மன்னிப்பாயாக - என்பது பொருள்.

(6) நீ உணர்வு அழிந்து வாட்டமடையக்காண்கின்றேன் - என்பது பொருள்.

(7) உன்னிடத்திலுள்ள அன்பினால் நான் இவைகளைச் சொல்ல நேர்ந்தேனே யொழிய வேறில்லை.

(8) நான் சொன்னவைகளைக் கொண்டு, அவன் குற்றமுடையவளே என்னுங் கோடிய முடிவிற்கு வந்து விடாதே, அப்படிச்செய்தால் என்னுடைய வார்த்தைகளுக்கு வலிந்து பொருள்கொண்டதாகும்: சந்தேகத்திற்கு இடமுண்டு என்ற அளவே நான் காட்ட நினைத்தேன்.

இயா:—அப்படிச் செய்வாயாயின், என் தலைவ, எனது எண்ணங்கள் குறிக்கொள்ளாத் துஷ்ட முடிவுகளுக்குள் எனது வார்த்தைகள் விழவேண்டி நேரிடும்; காஸ்வியோ எனது தகவுடைய நண்பன் - என் தலைவ, நீ சஞ்சலங்கொள்ளக் காண்கின்றேன்.¹⁰

ஒத்:—இல்லை, அதிகமொன்றுஞ் சஞ்சலங்கொள்ளவில்லை. டெஸ்டிமோனியோக்கியமானவள் என்பதன் நியான் எண்ணவில்லை.¹¹

இயா:—அப்படியே அவள் நெடுங்காலம் வாழட்டும்! இப்படியே எண்ணுதற்கு நெடுங்காலம் நீயும் வாழ்க!

ஒத்:—எனினும், இயற்கைக் குணமானது என்னவாறு தன்னின்றே தவறிப்போய்¹²—

இயா:—ஆம், விஷயம் அங்குத்தான் இருக்கின்றது—உன்னிடத்தில் துணிந்து சொல்வதானால்¹³—தன்னுடைய தேசம் நிறம் நிலைமைகளைச் சார்ந்தவர்களாய் உத்தேசித்த அனேக வரன்களை விரும்பாமலிருப்பதா; இவைகளுக்கல்லவோ எல்லாவற்றிலும் இயற்கையானது சாயக் காண்கின்றேம். பூப்பூ! இத்தகையவோர் கொழுத்த மோகத்தில், ஒவ்வாத விகாரமும் விபரித எண்ணங்களும் யாரும் முகரலாம்¹⁴—மற்று என்னை மன்னித்துக்கொள்; இரத்தவிஷயத்தில் நான் இவையேபற்றிக் குறித்துப் பேசவில்லை¹⁵; எனினும், அவளது இச்சையானது, அவளது நல்ல பகுத்தறிவிற்கு மறித்துவந்து தந்தேய வடிவங்கலோடு உன்னை இணையாக்கமாட்டாமல், ஒருகால் கழிவிரக்கங்கொள்ளலாம் என்று நான் அஞ்சுவந்தகும்.¹⁶

ஒத்தே:—விடைகொள், விடைகொள்¹⁷. அதிகம் நீ காண்பாயாயின், அதிகம் நான் அறியட்டும்¹⁸. கவனிக்கும்படி உன் மனைவியை அமைத்துவை—என்னை விட்டுச்செல், இயாகோ.

இயா:—என்தலைவ, விடைபெற்றுக் கொள்கின்றேன். (போகின்றான்)

ஒத்தே:—ஏனோ நான் கலியாணஞ் செய்துகொண்டேன்! தான் விள்ளுவதனினும் மிக அதிகம் இந்த யோக்கியமான பிராணி, சந்தேகமின்றி, கண்டும் அறிந்தும் இருக்கின்றது.¹⁹

இயா:—(திரும்பிவந்து) இவ்விஷயத்தை இதன் மேல் சோதிக்கவேண்டா வென்று, புரபுவே, உன்னை வேண்டிக்கொள்ள விரும்புகின்றேன்; அதனைக் காலத்திற்கு விட்டுவிடு²⁰—காஸ்வியோ தன் இடத்தை அடையவேண்டுமென்பது தகுதியே யானாலும்—ஏனெனில், நிச்சயம், அவனதனை மிக்க திறமையோடு நிறைக்கின்றான் - இருப்பினும், அவனைச் சிலகாலம் நிறுத்திவைக்க இசைவாயாயின் அவனை யும் அவனது உபாயங்களையும், நீ கண்டுகொள்ளலாம். அவனை வேலையி மலர்த்தும்படி நின் தலைவி ஏதேனும் வலிந்து அல்லது ஆர்வமுடன் நெருக்கி வற்புறுத்துகின்றாளா என்பதைக் குறிக்கொள்.²¹ அதற்கிடையில், எனது அச்சத்தில் அளவிறந்து

(9) சந்தேகத்திற்கு மேல் கடுமையான முடிவுகளுக்கு உன்னுடைய வார்த்தைகளை வலிந்திழுத்துப் பொருள் செய்யமாட்டேன் - என்பது பொருள்.

(10) நீ சஞ்சலங்கொள்ளக் காண்கின்றேன்” என்று மீண்டும் மீண்டும் கூறும் இது, ஒத்தெல்லோவிற்குச் சஞ்சலம் உண்டாகும்படி செய்யுமொரு உபாயமாம்.

(11) என்பதன் நியான் மாறாக ஒன்றும் எண்ணவில்லை, என்பது பொருள்.

(12) இயற்கையான நற்குண முடையவர்களும் ஒவ்வொருசமயம், தம் இயற்கைக்கே மாறாகத் தவறி... என்று சொல்வதை முடிப்பதன்முன் இயாகோ தடுக்கின்றான்.

(13) ஒன்றும் ஒளிக்காமற் சொல்வதானால் இவைகளைச் சொல்லித்தான் தீரவேண்டும் - என்பது குறிப்பு.

(14) இயற்கையினின்ற தானே தவறக் கூடும் என்று ஒத்தெல்லோ துவக்கியதை வற்புறுத்தி இயாகோ, அவன் அப்படியே தவறியும்விட்டான் - என்று ரூபிக்கின்றான். அவருடைய தேசத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் ஒத்த நிறம் நிலைமைகளை யுடையவர்களாகிய வரன்கள் பலரை இவருக்குக் கலியாணம் செய்யும்படி அவன் தந்தை உத்தேசித்திருந்தும், அவர்களை யெல்லாம் விரும்பால், அன்னிய தேசத்தவனும், கரியநிறமுடையவனும், வயது அந்தஸ்து முதலியவைகளில் தனக்கு இணையாகாதவனும் ஆகிய உன்னைக்கண்டு மோகித்தான் என்றக்கால், இதனின்றும், அவன் விபரிதமான மனோவிகாரங்களும் எண்ணங்களும் உடையவள் என்று ஊகிக்கலாமே - என்பது பொருள்.

முகர்தல், என்பது இங்கு - ஊகித்து அறிதல், என்னும் பொருளுடையது.

இவைகூட... காண்கிறோம் = இயற்கையில் எல்லாப் பிராணிகளும் தத்தம் இனத்தைத் தேடிச்சேர்த்தேமணங்கொள்ளக் காண்கின்றோம்—டெஸ்டிமோனியோவோ அதற்கு மாறாக இச்சித்தது விர்தையே - என்பது பொருள்.

(15) நான் பொதுவாகப் பேசுகின்றேனே யொழிய டெஸ்டிமோனியைக் குறித்தே இது சொல்கின்றேன் என எண்ணாதே - என, கனற்றிய அனலைத் தணிப்பவன்போல் நடக்கிறான் இவ்வஞ்சகன்.

(16) மோகத்தின் வேகத்தால் உன்னை இச்சித்தான். பகுத்தறிவு இது தகாது என்று அப்பொழுது தடுத்தபோதிலும் அவளது இச்சையானது செவிகொடுக்கவில்லை. இப்பொழுதுமீண்டும் அவன்பகுத்தறிவைக்கொண்டதான் செய்ததைச் சோதித்து, உன்னையும் அவன் இனத்து வாலியர்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்குமளவில், நீ அவர்களுக்கிணையாகாமல் தாழ்த்திருப்பது கண்டு, “ஐயோ அவசரப்பட்டு இவனைக் கலியாணம் செய்துகொண்டிவிட்டேனே” என்று அவன் மனம்வருந்தக் கூடும் என்று நான் சந்தேகப்படுவதும் தக்கதே - என்பது பொருள்.

(17) இன்னவாறு தன்னுடைய மதிப்பையும் தகுதியையும் தன் கண்களுக்கு முன்னேயே தாழ்த்திக் காட்டிய இயாகோவை இனி ஒத்தெல்லோவிலைல் பொறுக்க முடியவில்லை; அவனைத் தன் எதிரின்றி போக்கிவிடுகின்றான்.

(18) இதற்குமேல் உனக்கு ஏதேனும் தெரியவந்தால் அதனை எனக்கு அறிவிப்பாய் - என்பது பொருள்.

(19) பிராணி - தன்னிலை தாழ்த ஒருவனை அருமை யுடன் பாராட்டி அழைக்கும் மரபுபற்றி இயாகோவைப் பிராணியென்று அழைக்கிறான். விள்ளுவதனினும் - வெளிப்படுத்திச் சொல்வதனினும்.

(20) வரவரக் காலவளவில் உண்மை வெளிப்படட்டும் என்று ஒன்றுமே சோதிக்க முயலாமல் சும்மாவிருந்து விடு.

(21) இடம் - உத்தியோகம். உபாயம் - டெஸ்டிமோனியைத் தன் கருவியாகிக் கொள்வது. சோதிக்காதே என்ற இயாகோ, அதேமூச்சில் சோதிக்கும் வகைகளைக் கற்றுத்தருகின்றான்.

(22) கட்டாயம் அவன் குற்றவாளி என்று தெரிகின்ற வரையில், நான் எனது அச்சத்தினால் அளவுகடந்து சந்தேகப்பட்டிருக்கின்றேன் என்றே நீ கொள்ளவேண்டும்; நானும் அப்படித்தான் எண்ணுகின்றேன்—என்பது பொருள்.

(23) என் மனத்தை அடக்கி ஆளாமல் சந்தேகங்கள் இழுத்துக்கொண்டு போகின்ற வழியெல்லாம் நான் போவேன் என்று எண்ணாதே—என்பது பொருள்.

(24) கோள் சொல்லி, டெஸ்டிமோனியையும் காஸ்வியோவையும் கெடுக்க மனமில்லாமலிருந்தும், தன்னிடத்

விரைந்திருக்கின்றவகை என்னை எண்ணி—அவ்வாறே இருந்திருக்கின்றேன் என்று அஞ்சுதற்குத் தக்க காரணமும் உடையேன்—அவ்வளைக் குற்றமில்லாதவளாகக் கொள் 22. உன்னை யான் வேண்டிக்கொள்கின்றேன்.

ஒத்:—எனது ஆட்சியை அஞ்சாதே 23.

இயா:—மீண்டுமோர்முறை நான் விடைகொள்கின்றேன். (போகின்றான்)

ஒத்:—மிகமிக யோக்கியமானவன் இவன் 24; பண்டிதப் பான்மையின் மானுட விவகாரங்களின் எல்லாத் தன்மைகளையும் அறிந்திருக்கின்றான் 25; வயப்படாவல்லாறாக அவ்வளைநான் ரூபிப்பேனாயின், அவர்களின் வாரர்கள் என் இதயத்தின் நாய்களாயிருந்தபோதிலும், விதியிலே இரைதேடிக்கொள்ளும் படி அவ்வளைக் காற்றினோடு ஊதித் தூரத்திவிடுவேன் 26. ஒருகால் நான் கருநிறமுடையவனாகியும் அந்தப்புரத்தவர்க்கிருக்கும் சல்லாபங்களின் அம்மெல்லியபாகங்கள் இல்லாதவனாகியும் இருப்பதால் அல்லது, வயதின் பள்ளத்தாக்கில் நான் இறங்கினவனாயிருப்பதால்—ஆயினும் அதிகம் இல்லை அது, 27—அவள் போய்விட்டாள், நான் பிழையுற்றேன்; அவ்வளை அருவருப்பதே என் ஆறுதலாகவேண்டும். 28. ஓ, கலியாணத்தின் சாபமே! இந்த மெல்லிய பிராணிகளை நாய்கள் எங்களுடையவைகள் என்று அழைக்கலாம், அவர்களுடைய வேட்கையையோ ஆகாது 29. நான் காதலிக்கின்ற ஒன்றில் மற்றவர் உபயோகத்திற்கு ஒருமூலை வைத்திருப்பதைக்காட்டிலும், ஒரு தேரையாக இருட்டறையின் காற்றைக் கொண்டு ஜீவிக்க இசைவேன் 30. எனினும், பெரிய மனிதர்க்குரிய ஒரு பீடை இது; அவர் கீழ்மக்களிலும் குறைந்த சுதந்தரமுடையவர் 31; மரணத்தைப் போல் அசைக்கமாட்டா விதியாம் அது; நாம் உயிர் பெற்றுத் துடிக்கத் துவக்கும்போதோ இந்தக் கவையுடைய பீடை நமக்கு விதிக்கப்பெற்றிருக்கின்றது 32. பார், இதோ வருகின்றாள், இவள் பொய்த்தவளாயின், ஹா, தெய்வம் தன்னையே பரிசுசஞ்செய்து கொள்கின்றது!—நாளை நம்பமாட்டேன். 33

[டெஸ்டிமோனாவும் எம்லியாவும் வருகின்றனர்.]

டெஸ்:—என்னவிதது, எனதருமை ஒத்தெல்லோ? நின் உண்டியும், உன்னால் அழைக்கப்பட்டது. இத்தீவின் மேன்மக்களும் உன் வரவிற்குக் காத்திருக்கின்றனர்.

ஒத்:—நான் குற்றவாளியே. 34

டெஸ்:—ஏன் இத்துணை மெலிந்துபேசுகின்றாய்? நீ சுகமாக இல்லையோ?

ஒத்:—என் நெற்றியில் இங்கு ஒரு நோவுண்டு எனக்கு.

டெஸ்:—உண்மையாக, கண்விழித்திருந்தால் ஆயிற்று அது; மீண்டும் போய்விடும். அதனை நான் இறு

திலுள்ள அன்பினால் சொல்லிவிடுகின்ற உத்தமன்—என்று இயாகோவைப் பாராட்டுகின்றான்.

(25) கற்றுத்தேர்ந்த பண்டிதமுறையில் மானுடியற்கையை நன்றாக அறிந்திருக்கின்றான்—என்பது பொருள்.

இச்சையானது எவ்வழி இழுக்கின்றதோ அவ்வழியே தான் மானுடமனம் செல்லும் என்றும், காமமே மானுட காரியங்களுக்கெல்லாம் மூலகாரணம் என்றும், விளம்புவது, தற்கால Psycho-analysis என்னும் சாத்திரத்தின் பார்ப்பும். இதனை, இயாகோபோன்ற பொய்யர்கள் தாம் கையாள்வாரென்னவும், ஒத்தெல்லோ போன்ற முரடர்கள்தாம் அதனைப் பாண்டித்யமாகுமென நம்புவார்களெனவும் வேஷக்கூப்பியர் முன்னரே காட்டிவைத்தார் போலும். டெஸ்டிமோனாவைப்போன்ற உத்தமர்களைக் குற்றவாளியாக்கிக் கொடுக்கத்தான் அந்தச் சாத்திரம் உதவும்.

(26) டெஸ்டிமோனா கற்பில்லாதவன் என்பது தெரிந்தால் அவ்வளை விலக்கி, “உன்விதிப்படி பிழைத்துக்கொள்” என்று தூரத்திவிடுவேன்—என்பது பொருள்.

வல்லாறு—இராஜாளி என்னும் பறவை. இதனை வேட்டைக்குப் பழக்கிவைத்துக்கொள்பவர் அவைகளின் கால்களைத் தோல்வாரினால் கட்டிக் கையிற் பிடித்துக்கொள்வது வழக்கம். வல்லாறு திரும்பிவரவேண்டுமானால், காற்றடிக்கின்ற திசையைச் சார்ந்து அதனைப் பறக்க விடவேண்டும். எத்துணைபழக்கியும் பழகாத முரட்டுக்குணமுடையதாக இருந்தால், அது போய்விட்டும் என்று தூரத்திவிட நினைத்தவர்களாய்க் காற்றிற்கு எதிர்ப்புகமாய்ப் பறக்கவிடுவார்கள்.

டெஸ்டிமோனாவை வல்லாறுகவும், காலில் கட்டும் வாரைத் தன்னுடைய அன்பின் தளையாகவும் உருவகம் செய்கின்றான்.

அவள் கற்பிற்கு அடங்காதவன் என்பது தெரிந்துவிட்டால், அவள் விதிப்படி அலையட்டும் என்று தூரத்திவிடுவேன்; அதனால் என் இதயமே கிழிந்துபோனாலும் போகட்டும்—என்பது பொருள்.

(27) அந்தப்புரத்தவர் - மாதர் வசிக்கும் மாளிகையில் ஊடாடி மெல்லிய இனிய சல்லாபங்கள் செய்து அவர்களை மகிழ்விப்பவர்.

வயதின் பள்ளத்தாக்கில் இறங்கினவன் - காளைப் பருவம் கழிந்து நடுவயதும் தாண்டினவன். ஆயினும் அதிகம் இல்லை அது - எனினும் ஒரு பெண் காதலிக்கமாட்டாத அத்துணை வயது சென்றவனும் அல்லன், எனத் திருத்திக்கொள்கின்றான்.

ஒருகால், நான் இப்படி எல்லாம் இருப்பதால் அவள் காஸ்லியோவை இச்சிக்கநேர்ந்திருப்பினும் இருக்கலாம், என்று சொல்லவந்தவன், மனத்தொற்றத்தினால் வாக்கியத்தை முடிக்காமல், தன் வருத்தத்தை வாய்விட்டுச் சொல்லிப் புலம்பப் புகுகின்றான்.

(28) போய்விட்டாள் - கெட்டுப்போய்விட்டாள். பிழையுற்றேன் - வஞ்சனை செய்யப்பட்டேன்.

(29) வெட்கையையோ எங்களுடையவைகள் என்று அழைக்கலாகாது—என்று சேர்த்துக்கொள்க. கலியாணம் செய்துகொண்டபெண், என்னுடையவள் ஆகின்றாளே யொழிய அவளுடைய ஆசையும் அதனால் என்னுடையது ஆயிற்று என்று நிச்சயமாய் நம்பமுடியவில்லையே. அவளுடைய ஆசையோ வேறு ஒருவனுடையதாக இருக்கவுங்கூடுமே. “உடலைக் கணவனுக்கும் மனதை வேறொருவனுக்கும் கொடுப்பதே கடனாகும் இதுதான் கலியாணத்தின் சாபமே” —என்று முறையிடுகின்றான்.

(30) என் மனைவியின் உடலை நானும், மனதை இன்னொருவனும், பங்குபோட்டு வாழ்வதைக்காட்டிலும் நான் ஒரு தேரையாய்ப் பிறந்திருத்தலே மேல்—என்பது பொருள்.

(31) ஏழைக்குடும்பங்களைவிடப் பணக்காரக்குடும்பங்களில், மனைவியர் கணவன்மார்களை மோசம் செய்துவிடுகின்றவழக்கம் அதிகம். ஏழைக்குத் தன் மனைவியின்மீது இருக்கின்ற உரிமையைக் காட்டிலும் பணக்காரனுக்குக் குறைவாம் - என்பது பொருள்.

(32) மரணம் எவ்வளவு நிச்சயமோ, அவ்வளவு நிச்சயம், ஒவ்வொரு கணவனும் தன் மனைவியால் வஞ்சிக்கப்படவேண்டும் என்பதுமாம். கர்ப்பத்திலிருக்கும்போது அவன் தலையில் இந்தவிதி எழுதப்பெறுகின்றது - என்பது பொருள். எல்லா மனைவிகளும் விபசாரிகளே என்று, மோசம்போன கணவனாகத் தன்னைக் கருதியிருக்கும் ஒத்தெல்லோ சொல்வதை, “மகளிர் மனம்போல வேறு

கக் கட்டட்டும்; ஒருமணி நேரத்திற்குள் சுகமாகி விடும்.

ஒத்:—நின் கைச்சீலை மிகச் சிறியது.

[கட்டவேண்டாமென்று விலக்குகின்றான்.
கைச்சீலை சீழே விழுக்கின்றது.]

கிடக்கட்டும் வா, உன்னுடன் நான் உள்ளே வருகின்றேன்.

டெஸ்:—நீ சுகமாக இல்லையென்று நான் மிகவும் மனம் வருந்துகின்றேன்.

[ஒத்தொல்லோவும் டெஸ்டிமோனாவும் போகின்றனர்.]

படம்” என்ற குறளை மேற்கோள்காட்டி ஷேக்ஸ்பியரின் கருத்தாகக் கொள்வது நியாயமன்று.

கவையுடைய பீடை - மனைவி விபசாரியானால் அவள் கணவனுடைய நெற்றியில் மிருகத்தைப்போல் கொம்புகள் முளைக்கும் என்பது மேனாட்டில் பழைய காலத்து நம்பிக்கையாயிருந்தது. இந்தக்கொம்புகளை, கவையுடைய (இரண்டாய்ப் பிரிந்த) பீடை - என்று குறிக்கின்றனர்.

(33) டெஸ்டிமோனா தென்பட்டவுடன் ஒத்தெல்லோவின் சந்தேகங்களெல்லாம் பறந்துவிடுகின்றன. இவ்வளவு அழகிய வடிவத்தைப் படைத்த கடவுள், அதனுள் தீமையுடைய மனத்தை வைக்குமானால், அக்கடவுள் தன்னையே தான் பரிசுதித்துக்கொண்டதுபோலாம். ஆகையால் இவள் கற்பினது காவலைக் கடந்தவள் என்று நான் நம்பமாட்டேன் - என்பது பொருள்.

(34) காக்கவைத்தது என் குற்றந்தான் - என்கிறான்

கலித்தொகை

[463-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

மருதக்கலி. 15

தலைவன் பரத்தையிற் பிரிந்து வந்து இல்லின் ஒரு பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தபொழுது தலைவி மகனுக்கு உரைத்ததைக் கூறுவது இச்செய்யுள்.

நயந்தலை மாறுவார் மாறுக மாறாக்
கயந்தலை மின்னுங் கதிர்விடு முக்காழ்ப்
பயந்தவெங் கண்ணை யாம்காண நல்கித்
திகழொளி முத்தங் கரும்பாகத் தைஇப்
பவழம் புனைந்த பருதி சுமப்பக்
கவழ மறியாநின் கைபுனை வேழம்
புரிபுனை பூங்கயிற்றிற் பைபய. வாங்கி
யரிபுனை புட்டிலி னாங்கணீர்த் தீங்கே
வருகவெம் பாக மகன்

கிளர்மணி யார்ப்பார்ப்பச் சாஅய்ச்சாஅய்ச்செல்
தளர்நடை காண்ட வினிதமற் றின்னாதே [லுர்
யுளமென்னு துந்தைமாட் டெவ்வ முழப்பார்
வளைநெகிழ் பியாங்காணுங் கால்

ஐய, காமரு நோக்கினை யத்தத்தா வென்னுநின்
றேமொழி கேட்ட வினிதமற் றின்னாதே
யுய்வின் றி துந்தை நலனுணச் சாஅய்ச்சாஅய்மா
ரெவ்வநோ யாங்காணுங் கால்

ஐய, திங்கட் குழவி வருகென யானின்னை
யம்புலி காட்ட வினிதமற் றின்னாதே
நல்காது துந்தை புறமாறப் பட்டவ
ரல்குல்வரி யாங்காணுங் கால்

ஐய எங், காதிற் கனங்குழை வாங்கிப்பெயர் தொறும்
போதில் வறுங்கூந்தற் கொள்வதை நின்னையா
னேதிலார் கண்சாய துந்தை வியன்மார்பிற்
றூதுதேர் வண்டின் கிளைபாடத் தைஇய
கோதை பரிபாடக் காண்கும்.

தூரவு

(வரி-1-9) நயம் - அன்பு, தலை - (உன்) இடத்தில், மாறுவார் - மாறுகின்றவர், மாறுக - மாறுவாராக, மாறா - (உன்னிடத்து அன்பு) மாறாத, கயம் தலை - மென்மையான உனது தலையிலே, மின்னும்-மின்னுகின்ற, கதிர் விடு-ஒளி வீசுகின்ற, முக்காழ்-மூன்று வடமுள்ள முஞ்சம் என்னும் அணியை, பயந்த - உன்னைப் பெற்றெடுத்த, எம் கண் ஆர - எமது கண் நிறைய, யாம் காண - யாம் கா

ணும்படி, நல்கி - (காட்டி) அருளி, திகழ் ஒளி முத்து - விளங்குகின்ற ஒளியினையுடைய முத்துக்களை, அங்கு அரும்பாக தைஇ - (விளிம்பாகிய) அவ்விடத்தில் பூ அரும்புகள் போலப் பதியவைத்து, பவழம் புனைந்த - பவழங்களால் அலங்காரம் செய்யப் பெற்ற, பருதி-வட்ட அடிப்பலகை, சுமப்ப - சுமந்து நிற்கும், கவழம் அறியா - உண்ணும் கவழத்தை அறியாத, நின்கைபுனை வேழம் - நினது அலங்கரிக்கப் பெற்ற யானையை, புரிபுனை - முப்புரியாக முறுக்கின, பூங்கயிற்றில் - அழகிய கயிற்றில், பைபய வாங்கி - மிகவும் மெதுவாக இழுத்துக் கொண்டு, அரி புனை புட்டிலின் - உள்ளிடு மணிகள் இட்டுச் செய்யப் பெற்ற கெச்சையின் ஓசையோடு, ஈர்த்து - அவ்விடத்திலிருந்து இழுத்துக்கொண்டு, ஈங்கே - இவ்விடத்திற்கு, எம் பாக மகன் - எமது யானைப் பாகனாகிய மகனே, வருக - வருவாயாக.

சுமப்ப—எச்சத்திரிபு.

முஞ்சம் - சிறுவர் உச்சியில் அணியும் அணி.

பைபய - பையப்பைய

புட்டில் - ஆகுபெயர்.

மாறா என்னும் கூறுகெட்ட பெயரெச்சம் யாம் என்னும் பெயரைக்கொண்டு முடிகின்றது.

தாழ்சை.

(வரி 10 - 13) கிளர்மணி - விளங்குகின்ற மணிகள், ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப-மிகவும் ஒலி செய்ய, சாஅய் சாஅய் செல்லும் - அசைந்து அசைந்து போகும், தளர் நடை காண்டல் இனிது - நினது தள்ளாடித் தள்ளாடி நடக்கும் நடையினைக் காணுதல் இனிது, மற்று - ஆனால், துந்தை மாட்டு-உனது தந்தையினிடத்து, உளம் என்னு - (எமது) உள்ளம் இருக்கின்றது என்கூறி, எவ்வம் உழப்பார் - (ஆசையாகிய) துன்பத்தால் வருந்தும் பெண்களின், வளைநெகிழ்-வளையல்கள் கழலுதலை, யாம் காணுங்கால்-யாம் காணும்பொழுது, இன்னது (அக்காட்சி) மிகவும் துன்பம் தருவதாய் இருக்கின்றது. (மற்று - வினமாற்று)

(வரி 14 - 17) ஐய-ஐயனே, காமரு நோக்கினை-அழகிய பார்வையையுடையவனாய், அத்தத்தா என்னும் - அத்தா அத்தா என்று கூறும், நின் தே மொழி கேட்டால் இனிது - நினது தேன்போலும் மொழியைக் கேட்டால் இனியதாய் இருக்கின்றது, மற்று-ஆனால், துந்தை நலன் உண-நினது தந்தை தனது பிரிவினால் மகளிர் அழகினைக் கெடுத்தலால், உய்வு இன்றி - அவர் உயிர் பிழைத்தற்கு வழி

வர்த்தமானம்

ஜலத்தால் ஜன்னல்:—ஜெயில் அறைகளில் இப்போதுள்ள ஜன்னல்கள் கெட்டிக் கம்பிகளால் ஆயவை. ஜன்னலிலே இரண்டொரு கம்பிகளைத் தந்திரமாகப் பிடுங்கிக்கொண்டு கைதிகள் அடிக்கடி தப்பி ஓடி விடுகின்றார்கள். இனி இரும்புக் குழாய்களையே ஜன்னல்கம்பிகளுக்குப்பதிலாக உபயோகிக்கவேண்டுமென்று ஓர் யோசனை இருந்துவருகிறது. ஜன்னலின் இரும்புக் குழாய்களை ஒரு விசேஷமுறையிலே அமைத்து வார்டர்கள் அறையுடன் இணைப்பர். இரும்புக் குழாய்களில் ஜலம் நிரப்பப்படும். கைதிகள் அறைகளில் ஏதாவது ஒரு ஜன்னல் கம்பியைப் பிடுங்கினால் உடனே வார்டர் அறைக்குள் உள்ள கண்ணாடிக் கருவியில் ஜலமட்டம் திடீரெனக் குறையும். ஜலமட்டம் குறைந்தவுடன் அபாய மின்சார மணி அடிக்கும்.

* * *

பறவை வீரன்:—உலகத்திலே பேர்பெற்ற ஜான் சில்வர் என்ற புறா, பதினாறு வருஷம் ஏழு மாதத்தில் சமீபத்தில் ஹானா லூலாவில் இறந்துபோய் விட்டது. சென்ற மஹா யுத்தத்தில் அது அமெரிக்கச் சேனையில் தூதனாக வேலை செய்தது. ஒரு நாள் அது ஜெர்மன் குண்டுகளுக்கிடையே ஒரு முக்கியமான செய்தி கொண்டுவரும் பொழுது அதன் அருகே ஒரு வெடி வெடித்துவிட்டது. அதனால் அது வானத்தில் தூக்கி எறியப்பட்டிக் கீழே காய மடைந்து விழுந்தது. அதன் மேலெல்லாம் இரத்தமாய்விட்டது. அதன் இறகுகளெல்லாம் எரிந்துபோய்விட்டன ஒரு கால் போய் விட்டது. இந்தக் கோலத்தில் அது தனது தலமை ஸ்தானத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்தது. அது குணமடைய ஒரு மாதமாயிற்று. ஆங்கிலக் கதை ஒன்றில் வரும் “ஒருகால் வீரன்” பெயரை அதற்கு இட்டார்கள்.

Indo-Commercial Bank, Ltd.,

Mayavaram.

Capital, Reserves, etc., as at 31st
December 1935 : Rs. 11,14,741.

BRANCHES:—

Madras Office:—

107, Armenian Street.

Bazaar Branch:—

260, China Bazaar Road.

Triplicane Branch:—95, Big Street.

Mylapore Branch:—Luz Corner.

Madura, Karaikudi,

Virudhunagar, Tuticorin,

Kumbakonam, Tiruvarur, Erode,

Vizianagaram, Pudukottah, Tinnevely,

Salem and Trichinopoly.

SUB OFFICES:—

Shiyali, Chidambaram,

Conjeevaram and Tanjore.

All kinds of Banking

Business undertaken on terms

which may be ascertained on application.

S. N. N. SANKARALINGA IYER,

Managing Director,

107, Armenian Street, Madras.

அமெரிக்கா ஐக்கிய நாட்டில் பூனஸ் ஏர்ஸ் என்னுமிடத்தில் வில்லியம்ஸ் என்பவர் தோட்டத்தில் பத்தடி உயரமுள்ள ஒரு பெரிய முட்டைகோஸ் இன்னும் வளர்ந்து வருகிறதாம்.

* * *

அரிய சம்பவம்:—தாயும் மகனும் ஒரே சமயத்தில் மக்கட்பேறடைவது சாதாரணம். ஆனால் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் இலிஷியா நாட்டில் பாட்டியார் தாயார் மகள் மூன்றுபேரும் ஒரே சமயத்தில் மக்களைப் பெற்றார்களாம்.

* * *

காலக் கடன்:—எழுபது வயதுவரை வாழ்கின்ற வர்கள் சாதாரணமாக, பேச்சில் 13-வருஷம் கழிக்கிறார்கள்; ஆகாரம் உட்கொள்வதில் 5 வருஷம், சுக போகங்களில் 23 வருஷம்; குளிப்பது, கைகால்கள் சுத்தப்படுத்திக்கொள்வது இவைகளில் 18-மாதம். 23-வருஷ காலம் நித்திரையில் செல்லுகிறது.

* * *

நிலக்கடலையின் பெருமை:—வேர்க்கடலை யென்றும் மணிலாக்கொட்டையென்றும் வழங்கிவரும் நிலக்கடலையின் பலவகை உபயோகங்களைப்பற்றிப் பின்வரும் செய்தி வெளியாயிருக்கிறது:—

அமெரிக்கா ஐக்கிய அரசாங்கத்தின் நீகிரோவர் சர்வகலா சங்கதது (யூனிவர்சிட்டி) ரசாயன ஆராய்ச்சிப் பண்டிதரான டாக்டர் டி. டி. கார்வர் என்பவர் தமது அரிய ஆராய்ச்சிகளின் பயனாக உலகம் வியக்கத்தக்க பல அரிய விஷயங்களைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார். இவர் நிலக்கடலையிலிருந்து நூற்றுறுபத்தைந்துவகையான பலவகைப்பயனான பொருள்களும் முப்பத்திரண்டு வகைப் பாலும் உற்பத்தி செய்யும் முறையைக் கண்டுபிடித்திருக்கின்றார். ஆர்ஷப் பால் பசும்பாலைவிடச் சிறந்ததாக இருக்கிறதாம். இத்தகைய நிலக்கடலையை விளைவிக்கும் நாம் அதனைப் பயன்பற்றதென்று கருதி வருஷந்தோறும் லட்சக்கணக்கான மூட்டைகளை வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்து அனுப்பிக்கொண்டிருக்கிறோம். நிலக்கடலை உணவுக்குரியதன்று என்கொள்கையும் அது இழிவான பொருளென்ற கொள்கையும் கூட இந்த நாட்டிலே பரவியிருக்கின்றன. ஆனால் இந்த நிலக்கடலையால் செய்யப்பட்டுச்சீமையிலிருந்துவரும் சாக்லேட் என்ற மீட்டாயை நம்மவர்கள் ஒன்றுக்குப் பத்து வீதமும் விலைகொடுத்து வாங்கிச் சாப்பிடுகிறார்கள். காலணு மதிப்புள்ள நிலக்கடலையால் செய்யப்படும் சாக்லேட் நாலணுவுக்கு இந்த நாட்டிலே விலையாவதை நாம் அறிவோம்.

இணையற்ற இரத்தினம்

சென்ற 55 வருஷங்களாக எங்களுடைய உலகப் பிரசித்திபெற்ற

ஆதங்க நிக்ரஹ மாத்திரைகள்

சிறந்த பலவிருத்தி ஓளக்ஷதங்களுக்கெல்லாம்

இணையற்ற இரத்தினம்போல் விளங்குகின்றன.

தேக பலத்திற்கும் ரூபகசக்திக்கும் சிறந்த ஓளக்ஷதம்.

32 மாத்திரைகளடங்கிய டப்பி 1-க்கு விலை ரூ. 1

இனும்! “காம சாஸ்திரம்” இனும்!!

கேட்போருக்கு இனாமாகவும் தபாற்

செலவில்லாமலும் அனுப்பப்படும்.

ஆதங்க நிக்ரஹ ஓளக்ஷதாலையம்,

26 பிராட்வே, மதராஸ்.